

Sveikas Jėzau mažiausias,
Kūdikėli brangiausias,
Šioj dienoje gimimo,
O Panos pagimdymo
Linksminkimės ir džiaugkimės,
Dievui garbę duodami giedokime.

DARBININKAS

AMERIKOS LIETUVIŲ R. K. SV. JUOZAPŲ DARBININKŲ SĄJUNGOS ORGANAS

"Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats."

SESIOLIKOS PUSLAPIŲ

SOUTH BOSTON, MASS. GRUODIS-DECEMBER 20 D., 1929 M., Nr. 97.

KAINA 5CENTAI

Gul šiandieną jau ant šieno
Atpirkėjas šio svieto.

BETLIEJAUS KŪDIKĖLIS

Jau arti pora tūkstančių metų kaip Betliejuje gimė Kūdikėlis, kuris permainingas. Jam Betliejuje užgimimo visą pasaulio — žmonijos istoriją. Nuo Jo užgimimo pasaulis šiandien skaito metus. Jis yra centras apie kurį viskas sukasi. Tą daro netik uolūs To Kūdikėlio sekėjai, bet ir Jo priešai. Visi šiandien pasaulio istorija tai Jo istorija.

Kodėl taip yra? Taip yra dėl to, nes Tas Kūdikėlis buvo kartu žmogus ir Dievas. Jam Betliejuje užgimimo visų luomų: piemens ir karaliai garbino Jį. Visi Jį išpažino Dievu, Išganytoju. Jis tuomet ir dabar viešpatauja žmonių mintyse, jausmuose ir visame pasaulyje. Jokis žmogus ir prakiliausio būdo, gyvenęs pirm ir po Jo, nepadarė tiek

Jonas Tarvydas

Žvaigždė

I.

Jie žvaigždės vedami
Skubėjo prie Tavęs.
Jie giesmę išgirde
Atbėgo prie Tavęs.

II.

Prie Sosto, štai žvaigždė,
Tavo chorų giesmės,
Skubėti liepia man
Atbėgti prie Tavęs.

III.

Už piemenėlius aš
Menkesnis daug esu.
Didėsnis už karalius
Nuo altoriaus grįžtu.

Sveikiname Brangiuosius L. D. S.
Narius, Skaitytojus ir Bendradarbius su Kristaus Gimimo Šventėmis.

KALĖDOS

Šventų Kalėdų dienoje
Rami linksmybė sieloje,
Kiekvieno žmogaus linksmas veidas.
Štai pasigirdo varpo aidas:
Visi anksti jau atsikėlė
Ir skubina į bažnytelę,
Pagarbint Jėzų Kūdikėlį.

Štai balsas Angelų jau girdis,
Jis sugraudina mūsų širdis,
Ir mes su jais linksmi giedokim
Ir Kūdikėliui garbę duokim.
Vai kokios linksmos tos Kalėdos!
Išnyksta mūsų vargai ir bėdos,
Nes matom Kūdikėlį brangų,
Kurs veda mus visus į dangų.
Suklaupęs taip gražiai ant kelių,
Būrys nudžiugusių vaikelių
Dangun mintis pakėlė saldžias
Prie Jėzaus Kūdikėlio meldžias:
Kad tėvelius jų užlaikytų,
Šeimyną visą sutvarkytų
Ir garbint Dievą išmokytų.
Kad anksti rytą atsikėlę
Kiekvienas rastų dovanėlę
Ir gerą garbintų Dievulį,
Kurs prakartėję ant šieno guli.
Būk sveikas, Jėzau Atpirkėjau!
Visos žmonijos Užtarėjau.

Tu meilės atnešei naujieną,
Kurį palinksmi kiekvieną;
Ištraukei iš piktų žabangų
Ir atidareš skaisčių dangų,
Teiki išganymo pavėsį
Ir su mumis patsai džiaugiesi.
Nuo Tavo žygio maloningo
Žmonijos sielvarta pradingo,
Kaimynas sveikina kaimyną,
Viens kitam dovanas dalina.
Pagieža tyli, nyksta kerštas
Ir visos širdys jautrios, karštos,
Nes žmonės meile užsikrėtę
Ramybėj nori pasilsėti.
Kiekvienas garbina kai gali
Tą mažą Dievišką Vaikelį,
Kurs laimės šviesą mums užžibys
Ir duos neilstančios ramybės.

J. K.

įtekmės, kiek Tas Kūdikėlis. Jis permainingas Simoną ir Šv. Petrą, Saulių ir Šv. Povilą, Augustiną ir Šv. Augustiną ir daugybę kitų.

Kaipio žmogus, Tas Kūdikėlis duoda geriausio gyvenimo pavyzdį visiems žmonėms, visiems amžiams ir visiems luomams. Tik Jis tegalėjo pasakyti: "pavyzdį duodu jums."

Kaipio Dievas ir visko valdytojas — Jis viską teisingiausiai valdo. Jojo rankose yra visa valdžia ir galybė. Mes esame Jo pavaldiniai.

Dvasioje persikelkim į Betliejų prie To Kūdikėlio, garbinkime Jį ir maldaukime Jojo pagalbos, kad mes būtume ne iš vardo, bet iš darbų Jo sekėjais.

K. E. J.

ŠIANDIEN JUMS GIMĖ..

"Šiandien jums gimė Išganytojas; Jis yra Kristus Viešpats." (Luko 2, 11).

Užgimė Išganytojas. Nestebėtina tat, kad angelai giedojo niekad ant žemės negirdėtą giesmę: "Garbė Dievui aukštybėje — Ramybė ant žemės geros valios žmonėms." Atėjo ant žemės Atpirkėjas — Kristus Dievas. Tai svarbiausias pasaulio istorijos įvykis. Ir kaip gi Raštas Šventas tą didžiausį įvykį aprašo? "Kūdikėlis mums užgimė." Ir tas Kūdikėlis "suvystytas vystyklais ir paguldytas prakartėje. Dieve, Tavo mintys ne mūsų mintys, Tavo keliai ne mūsų keliai.

Bėveik du tūkstančiai metų praėjo nuo pirmųjų Kalėdų, ir šiandien, šimtai milijonų dvasioje klūpo prie Jėzaus prakartės, išpažįsta Jį savo Valdintoju, Viešpatiu, Išganytoju.

Tas visas tuo labiau stebėtina, prisiminus Jo gyvenimo istoriją. Užgimė prasloje gyvulių kūtėje, nes užėjo Jam vietos nebuvo: išsigelbėti nuo Erodo, žiaurais bėga į Egiptą. Sugrįžta į Nazaretą, gyvena nežinomas, nelanko Jis garšių mokyklų, Jis, kaip žmonės sakė, dailydės Sūnus buvo. Kuomet suėjo Jam trydėsimtis metų, Jis ėjo mokytis žmonių. Savo mokslą apskelbti pasauliui Jis išsirengė keletą nemokytų žvejų. Žydų vyriausieji Jį pasmerkė, sukelia visą tautą prieš Jį ir Jis miršta prikaltas ant kryžiaus.

Tačiau, šiandien Jis gyvas, Jo mokslas pasiekė visus žemės kraštus, vargšai ir pasaulio galiūnai klaupia prie Jo kojų; bemoksliai ir išminčiai Jį garbina; jauni ir seni Jame randa viltį ir pagūdą. Jis yra "šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį į šį pasaulį." Kas Jį seka "nevaikščioja tamsybėse." Jis nugalėjo pasaulį, Jis patraukė visų širdis prie Savęs: "Ir Aš, kuomet Aš būsiu pakeltas nuo žemės, patrauksiu visus prie Savęs." "Kristus gyvuoja, Kristus valdo, Kristus karaliauja." Dar Jo karaliavimas ne pilnas, dar nevisi Jį

pažįsta, bet ar pažįsta ar ne Jo vardas yra virš visų vardų, ir ant vardo Betliejaus Kūdikėlio, kiekvienas kelias priklaupia, Danguje, ant žemės, ir Pragare, ir kiekvienas liežuvis išpažįsta, kad Jėzus yra Tėvo garbė, ir Žodis stojosi kūnu ir gyvenė tarpe mūsų."

O šventas Kūdikė, pasaulio šviesa ir viltis, pažvelgk meilingai šiandieną į mus, kurie garbiname Tavo vardą. Pasauliui reikia Tavo šviesos šiandieną, kaip reikia prieš pirmas Kalėdas. Pasaulio mokslas klaidingas, netikras. Apšviešk mūsų protus tikrąja šviesa. Būk mūsų stiprybė šioje kelionėje. Be Tavęs mes klaidžiojame tamsybėje, be Tavęs mūsų gyvenimas tuščias, be Tavęs gyvenimas be jokios reikšmės. Ateik, Išganytojau, į mūsų širdis, Tu esi vienatinis mūsų gyvenimo viltis.

Pažvelgk į tuos paklydusius sūnus, kurie neranda ramybės, patrauk į juos prie Savęs. Ateik, brangus Kūdikėli, ir Savo atėjimu pripildyk mūsų širdis viltimi, meile ir ramybe, kad su angelais galėtume linksmi giedoti: "Garbė Dievui aukštybėje ir ant žemės ramybė geros valios žmonėms." "Šiandien jums gimė Išganytojas: Jis yra Kristus Viešpats."

T.

Kalėdų Naktis

TAMSU ir šalta, sniegas girgžda. Skubi eiseną kiek sušildo kojas. Mat, pamaldžių būrys eina per Kalėdas į bažnyčią. Gan tolima kelionė, bet ką tai reiškia jaunom kojoms, tik prasimankštinimas. O čia tiek išpuodžių! Teks pasimatyti su gentimis ir pažįstamais, išgirsti gražaus giedojimo ir atnaujinti kiek sužlugusius sielos jausmus Kalėdų išpuodžiais. Beeinant, kad nebūtų nuobodu, kalbasi apie šį bei tą. Atsitranda mėgėjų panagrinėti gyvenimo klausimus, ypač tuos, kurie daugiausia visus paliečia. Ir kas gi šiandien labiausia žmonėms rūpi, jei ne spauda? Taigi kalbama apie spaudą ir nagrinėjama nuopelnus ir neprieteklius vieno svarbiausio apylinkių laikraščio „Darbininkų Vado“ Pareiškima visokių nuomonių, kurios griežtai skiriasi į dvi daly: palankios ir nepalankios. Palankios tu, kuriuos „Darbininkų Vadas“ vietos korespondencijose išgyrė, o nepalankios tu, kuriuos nepagyre ar net išpeikė.

— Ir kas tai per laikraštis, kurs drįso manę apšmeižti? — tarė Gabrys iš nepalankiųjų partijos.

— Na kaip jis tavę apšmeižė? — klausia Jonas, palankusis.

— Aiškus šmeižto nebuvo, — atsakė Jokūbas, — bet jis netaipino mano korespondencijos. Tas vis tik neteisinga. Kitų talpina, o mano ne.

— Tai gal nemokėjai parašyti, — pašiepė viens palankusis.

Jokūbas išsėdėjo ir buvo begaminas smarkų atsakymą, kaip štai dar viens nepalankiųjų Paspirgėlis išvažiavo su nauja pretensija.

— Ir manę jis apšmeižė. Vietinė kuopa manę suspėdavo.

— Už ką?

— Nugi papeikiau jos valdybą.

— Tai ką čia laikraštis kaltas?

— Jis yra kuopos organas.

— Cha! cha! cha! — nusi juokė palankusis, — Mikas prasikalto, o Kiprą pakorė.

Nepalankieji išsėdėjo ir jau buvo pradėję bartis, kaip štai kažkas sušuko:

— Vyrai ko mes kvailai baramės? Juk šiandien Kalėdos. Užmirškim vaidus.

Ir užmiršo, ir vėl gražiai kalbėjosi. Palaimintos Kalėdos, kurios net vargšus laikraščius apgina!

JAUNIMO DARŽELIS

šį skyrį red. DEDĖ ANUFRAS

Sveiki Gyvi, —

Sveikinu visus savo jaunus skaitytojus linksmai ir sveikai sulaukti ir praleisti Išganytojo Gimimo dienos iškilmes. Kalėdos tai graži šventė. Nors syki į metus žmonės pamiršta visus savo nesutikimus, ir suminkština savo širdžių kietumą jie tie sia vienas kitam savo draugišką ranką ir sako: „Gloria in excelsis Deo.“

Negaliu praleisti nepaminėjus apie Kalėdų Dėdą. Žinau, kad kiekvienas iš jūsų laukia, kad jis atėitų pas jus į svečius. Beabejo, jis atneš jums gražių dovanėlių. Labai gaila, kad negaliu jums asmeniškai būti ir pasidaininti tais džiaugsmais. Vienok, dvasioje, mes tą dieną galėsime praleisti, jūs čia ir Dėdė Anufras toli nuo jūsų.

Dėdė Anufras

Ateikite Vaikeliai

Ateikite vaikeliai, atbėkit skubiai, —
I Betliejų kviečia, žvaigždutė mielai.
Ir kas do gražumas šventosios nakties!
Ji skelbia gerumą mums Kristaus Širdies.
Štai Kūdikis, edžios, ant kuokšto šiaudų:
Tiktai ką užgimęs — dalijas vargu!
Marija ir Juozapas garbina Jį,
Bet ir piemenėlių giesmelė graži.
Giedot piemenėliams padėsim ir mes, —
Neniekink, o Jėzau, tos mūsų giesmės:
Aukštybėse Dievui tebūnie garbė,
O alkanai žemei ramybės versmė.
Tu, Dieve, tarp mūsų čionai gyveni.
Tu angelų Duona sielas maitini!
Tau ačiū, o Jėzau, mes tariam karštai:
Dori žadam būti, sustiprink tiktai.

Marijos Džiaugsmas

Kas gal apsaityti ir su-
prasti motinos džiaugsmą,
kada ji pirmą kartą paima
rankas savo mažą sūnelį ir
glaudsima jį prie krūtinės
saldžiai, saldžiai ima bučiuoti.
Dar iš paprastos moti-
nos meilės stebimės, tai šim-

tus kart labiau turime stebė-
tis iš tos Motinos meilės, ku-
rios Sūnelis yra pati Meilė,
pats Grožis ir Išmintis, o
Motina už angelus šventesnė,
už saulę gražesnė ir už visą
dangų ir žemę brangesnė. Aš
manau apie Mariją. Antai,

žiūrėk, Betliejų klūpi Mo-
tina prie prakartėlės. Mo-
tinos, lyg dangaus mėlynė
skaisčios akys susitinka
su mažučio Sūnelio akelėmis.
Ilgai jos žiūri, Motina nega-
li atsigerėti akimis, per
kurias žiūri Tasai, prieš Ku-
rio veidą puola visi dangaus
angelai, šaukdami: „Šven-
tas, šventas, šventas Die-
vas galybių, pilnas yra dan-
guš ir žemė Jo garbės!“ Ir
Ji Patį dabar Mariją laiko
ant kelių ir Ji yra tiktai Jo
Motina. O palaiminta ma-
ne vadins visos giminės, nes
man padarė didžius daiktus
tas, Kuris galingas ir šven-
tas Jo Vardas.

Žiūri atsidėjęs ir sūnelis į
Motinos akis ir iš ten skaito
Motiną skaisčiausiąją, Moti-
ną gražiausiąją, Motiną ne-
palytėtąją, Motiną meilingą-
ją, Motiną stebuklingąją,
Motiną Sutverėją, Motiną
Išganytoją, Paną išmintin-
giausiąją, Karalienę Angelų
Karalienę Arkangelų... Ka-
ralienė kentėtojų... Kara-
lienė be pirmpradės sutepties
pradėtąją.

Ištisė Kūdikėlis mažiutė-
les rankes prie savo Moti-
nos ir nori lyg ką jai vienai
sakyti, kad niekas negirdėtų.
Suprato Motina ir artitėliai
pridėjo savo veidą prie Kū-
dikėlio veidelio ir be žodžių
suzinojo, ką jai sakyti troš-
ko. Negalėdamas dar kalbė-
ti, reiškė rankelėmis padėką
savo Motinėlei už tai, kad ji
sutiko būti Jo Motina. Ma-
rija tai suprato ir pradėjo
meilingai bučiuoti tas dėkin-

gas ir laimingas rankelės.
Mes ir nusilenkime išvydę
tokį meilės reginį ir prašy-
kime Marijos, kad mus irgi
privestų prie Kūdikėlio ir
mažą Jo rankytę uždėtų ant
mūsų suvargusių galvos, o
Jis mus palaimins... Gal
ir mums leis paprašykime,
mūsų nevertomis lūpomis iš-
bučiuoti tas rankytes, kurios
mus sutvėrė ir duoda kasdie-
ninės mums duonos, valdo vi-
są pasaulį, suka žemę, saulę,
žvaigždes... O gal duos mums
net paimti ant rankų, kaip
kartą Šv. Stanislovui leido
džiaugtis valandėlę, ir ant
rankų panešioti. Bet jei ne,
tuomet guldykim Jį mūsų
širdies lopšelin, priėmę Eu-
charistinį Kristų ir leiskim
Jam pailsėti ir pasidžiaugti
mūsų sielos ramybėje.

J. Bružikas S. J.

Pakėlė galvą ir vėl pažvelgė pro langą. Plū-
ko pirkioj šviečia didelė šviesa. Aplink stalą šmi-
eliuoja, juda žmonės.

“O-o, jau pas Plūką pradeda kūčiavoti.” Dar
labiau įsipykė akis į Plūko pirkį. Ant stalo, ma-
tos, kažkas garuoja.

“Tur būt baršteliai su bulvėmis... grybai...”
Mato, kaip Plūko Juzė su šaukštu srebja. “A kad
ji!... Kaip aš noriu valgyti...” Ir vėl dideliais
plakais nuriijo seilę.

— Baba, jau Plūko kūčiavoja...

— Matau, vaikeluk. Mes šiemet apseisim ir be
Kūčių. bet kitais metais dvigubus Kūčias švėsime...
Turėsim naują mamą. Juk Morkūno Saliutė bus
tau gera mama? — Paskutinius žodžius patylėjusi
ar kažkaip nepajutusi pasakė.

Vaikui tartum kas kuo kietu sudavė per galvą.
Ausyse ėmė užti ir spingti. Jam rodosi baba išėjo
iš proto ir taip baisiai kalba. Morkūno Saliutė
taip nesvietiškai ne panašią į mamą siūlo jam per
mamą.

— Ne, čia kokia baidyklė iš kertės sušnekėjo, o
ne baba...

— Kaip baba, kaip!...

Baba tyli. Ji gailisi ne vietoj prasarusi. Vai-
kui babos žodžiai virsta kažkokia baisybe. “Kaip,
Morkūniukė... Jos akys tokios plačios ir juodos.
Veidas šiurkštus, pageltęs. Rankos didelės...” Ir
mato vaikas, tartum jį siekia Morkūno Saliutė su
savo didele ranka užgauti. “Varle rupūžė!” tar-
tum šaukia ji.

— O Jėzus! — suėpė vaikas sau pro dantis. Ir
jaučia, kaip jo širdį lyg kas užkaitintomis replėmis
ima gniaužti... Krūtinėj karšta — keistas skaus-
mas apėmė. Staiga jo skruosteliai apsipylė šilto-
mis, švelniomis ašaromis.

“Dabar žinau, kodėl tėtusiukas ir dabar sėdi
pas Morkūną. Jis nori Morkūniukę padaryti ma-
no mama...” U-u, baisybe!...

Purtosi, dreba vaikas ir progarsiai verkia.

— Levukėli, vaikelai, kas tau yra, ar tik tu ne-
verki? — susirūpinusi, bet kartu lyg susisarmati-
jus paklausė senutė.

Vaikas neatsiliepia. Jis tik trūkčioja ir kiuk-
si prie lango.

— Neverk, sūneli, aš tik pajaukavau. Morkū-
no Saliomės niekada tėtusiukas čia neves... Aš tik
pajuokavau.

— Baba meluoja...

Dabar jau vėl ji bejistikinti antraip. Vaikas ir
patsai tartum supranta. Babos pasakytieji žodžiai
lyg kirminas knita ir graužia jo silpną krūtinėlę.
Neramu dreba ir nenusėdi vietoje.

Jau buvo vėlu. Vaikas nustojo verkti ir ne-
rimti. Jis sušalo ir išalko besėdėdamas prie lango.

— Babutyt, ar mes nieko šiandien nevalgysime?

— Nežinau, vaikuti, kad nieko nėra.

— Aš labai noriu...

— Ką aš padarysiu... Eik čia pas mane — vėl
palūkęjusi tarė.

Vaikas nuėjo. Senutė kalbėdama karunką iš-
traukė iš lovos pakojės didelę morką, nuskuto ir
padavė vaikui.

— Štai, vaikuti, imk ir bus tau šiandien Kūčios.
Abiem rankom sukabinęs vaikas graužia morką.
Jis dabar tartum žvėriutis, nelauktai nutvėręs
grobi.

— Iš kur baba gavai tokią skanią morką?

Baba tyli. Tuo tarpu į vidų įeina tėvas... Pirkioje
neįjauki tyla. Tėvas nusivilkio kailinius, pakabi-
no juos ant sienos ir ėmė kojas autis.

— Ar jau po Kūčių, gaspadoriuk, kad rengiesi
gulti?

— Jau! — atsakė tėvas.

Vaikas iš naujo apsiliejo ašaromis.

MAIKA FROZA

Karmen-Silvos Kalėdų Legenda.

Maika Froza buvo šventa moteris. Ji gyveno
mažame vienuolyne kalvos atsiautoje, ir jos maži-
tė celė buvo balta, kaip sniegas.

Maika Froza buvo labai sena ir pati jau pamir-
šo savo gimimo metus, bet ji buvo dievobaiminga,
stropi ir pavyzdys kitoms vienuolėms. Ji mokė-
jo daryti šerbetą geriau už visas ir darydavo jį ne
tiksliai iš rožių ir pijonų, bet dargi iš vandeninių
lelijų, augusių kūdroje. Ji darydavo jį, žinoma, ir

iš vyšnių, slyvų, aviečių ir aprikosų, bet iš rožių
padarytas buvo gardžiausias. Maika Froza audė
taip pat visų laumės juostos spalvų kilimus, ir jos
maldos buvo ilgesnės ir karštesnės už maldas bet
kurios iš kitų vienuolių. Jo keliai jau pradėjo dre-
bėti nuo senatvės, rankos virpėjo, akys blogai ma-
tė, bet vis tiktai kasdieną ir kas naktį ji kalbėdavo
savo ilgas maldas.

Visi maži kaimo vaikai mėgo Maiką Frozą; jos
dievobaimingumas buvo žinomas visiems, jos bal-
sas bažnyčios chore skambėjo labiausiai nenuilsta-
mai už visų, ir paskui, juk, buvo dar šerbetas!...
Bijau, kad tai skamba labai godžiai, bet jeigu jūs
tikrai būtumėt pamatę tą eilę išsipūtusių žalių
puodelių, pastatytų šalia vienas kito ant lentynos
išbaltintos sienos fone, jums, tikriausiai, imtų tekė-
ti seilutės!

Atėjo Kūčios, ir Maika Froza ruošė vaišes ne-
turingiausiems kaimo vaikams.

Maika Šarita davė tam tikrą leidimą, bet, ži-
noma, visi turėjo gerti vietoje pieno vandenį kaip
ir pritinka didelės šventės išvakarėse.

Dieve mano, kaip Maika Froza prikūreno savo
mažytę celikę! Buvo taip karšta, kad, atrodė, ėjo
garas ir maloniai krepėjo obuoliais, medžiais ir
džiovintomis žolėmis.

Po Mergaitės Marijos paveikslu Maika Froza
pastatė mažą eglaitę su dvylika mažų žvakelių.

— Tas suteiks vaikams smagumo, — tarė vie-
nuolė, — o žvakės degs Dievo Motinos garbei.

Iš tikrųjų, tai buvo tikra iluminacija!

Ugnis linksmai treskėjo krosnyse ir, nežiūrint
į didelį šaltį, mažame baltame kambaryje buvo ga-
na šilta dargi pačiam arkivyskupui.

Maika Froza sėdėjo, sunėrusi senas rankas ant
kelių, ir žiūrėjo su dideliu pasitenkinimu į savo
paruošimus. Ant tam tyčia paruošto skobnies sto-
vėjo visi išsipūtusieji puodukai, ir tarpe jų buvo
išdėstytos ryškiai rožinės spalvos popierinės rožės.
Iš tikrųjų, visa kas buvo stebuklinga!

Pagaliau, vaikučiai pradėjo rinktis. Jie ėjo į
vidų apdengti tirštu sniego sluoksniu, lyg kad ap-
cukruoti iš dangaus, bet šiltame kambaryje snie-
gas pradėjo greitai tirpti ir ant labai švorių grin-
dų darėsi maži lūnai.

Niekuomet šerbetas neatrodė tokiu gardžiu!
Maika Froza neturėjo šaukšto, ir ji pripiaustė ma-
žų plokščių šmotukų medžio, kuriuos vaikai ir kai-
šiojo į puodukus kiek jie norėjo.

Ak, kaip tai buvo gardu! Ir šerbetas buvo to-
kių stebuklingų spalvų, ir kitokių įvairių rūšių bu-
vo jos paruošta!

Maika su pasitenkinimu žiūrėjo į savo mažus
svečius, ir jos geras, senas veidas šypsojosi, kaip
staiga durys tyliai atsivėrė...

Ant slenkščio stovėjo mažas kūdikis... Jis dre-
bėjo nuo šalčio, jis buvo nieku daugiau neapsivil-
kęs be mažyčių suplėšytų marškinėlių, bet jo vei-
delis buvo puikus ir auksinės garbanos dengė gal-
vutę.

Maika Froza nubėgo pasitikti mažą nepažįsta-
majį ir paėmė jį ant rankų.

— Kas tu? Iš kur? aš tavęs anksčiau niekuomet
nemačiau?.. Bet ar ne vis tiek. Tu alkanas ir su-
šalęs ir tau taip pat pakaks šerbetė... — Ir ji pa-
sodino mažą svečią tarpe kitų vaikų, žiūrėjusių į
atėjėlį didelėmis, nustebusiomis akimis.

Tą akimirksnį dvylika žvakelių ant mažos eglai-
tės staiga užsidegė ryškia šviesa ir buvusios paka-
bintos auksčios medelio Mergaitės Marijos lūpos
nušvito stebėtina šypsena.

O kūdikis, mažas kūdikis... jūs tikrai pažiūrė-
kite į jį!... Lyg kad jis pasidarė pačia šviesa...
Ir kukli Maikos Frozos celė atrodė pripildyta sau-
lės spindėjimo, dargi kaimiečių vaikai spindėjo,
kaip žvaigždutės.

Maika Froza džiaugsmingai sušukusi puolė ant
kelių ir nulenkę galvą iki žemės...

— Stebuklas! — sušuko ji, — stebuklas! Aš,
neverta miruolė, priimu prie savo skobnies Dievo
Sūnų...

Ir kada visi vaikai puolė šalia jos ant kelių,
žėgnodamiesi ir su džiaugsmu žiūrėdami į šviesos
Kūdikį, atsiradusį tarpe jų tose Kalėdų išvakarė-
se. Ir paskui visi ėmė žiūrėti į Maiką Frozą, kaip
į šventąją ir stropų tikintieji lankydavo jos ku-
klią celę, kad pabučiuotų tą vietą, kurią kadaise
palietė Jėzaus Kūdikio kojos.

Ir visa tai įvyko todėl, kad Maika Froza buvo
geros širdies, mylinti vaikus, kuriuos myli Dievas
ir Marija!

Vertė Leonas Vitkauskas

I MŪSŲ PAGRINDUS ISIGILINANT

Rašo F. VIRAKAS

Pats pagrindas ir pamatas arba fundamentas katalikiškame veikime, darbuotoje arba katalikiškoje akcijoje yra, ne kas kitas, kaip tik tikroji krikščioniškoji meilė ir teisingumas.

Kad nuo krikščioniškosios meilės ir teisingumo pagrindų nei vienam katalikui veikėjui nevalia yra nė biskio nukrypti nei į kairę nei į dešinę, nes tuomet jau jo veikimas nebūtų tikrai katalikiškas, tai yra nebūtų — šventas.

Bet gali ne vienas padaryt užmetimą tokių:

Gera svajot apie krikščioniškąją meilę ir teisingumą su pilnu pilvu, šiltame kambarielyje, minkštoje kėdėje sėdint, bet pabandyk apie tai galvoti kuomet bedarbė, bėdos, alkis, skurdas ir išnaudojimas iš visų pusių apgulę slegia, spaudžia ir dusina... kuomet žmogus ne tik rytojui, bet net ir šiai dienai neturi ko valgyti, neturi ko apsivilkti... kuomet žmona ir vaikai alkani kaklą graužia... šeimininkas iš namų lauk vėją... policininkas su buožė galva daužo. Kvaili, nera!... Kalbėti apie meilę...

kuomet, kaip tik, keršties ir neapykantai tinkamiausia yra valanda — tai yra bepročių darbas...

O aš sakysiu kad ne, ir dar kartą ne.

Kerštu ir neapykanta galima yra, taisybė, daug ko prieiti, bet tik staigiai, trumpam laikui, bet ir tai daugiau galima padaryti bledies ne kaip gero — o jau apie ilgesniam laikui, pastovesni ir patvaresni laimėjimai nėra ne kalbos...

Štai mes turime keršto vaisius: *Rusijos bolševizmas*, keršio "grabnograble-noje" ir kas do nauda iš jo? Iš tokios turtingos didelės šalies, kokia yra Rusija, padarė skurdo ir vargo kankinių, gaujonių, ištvirkėlių, venerikais, žmogžudžiais ir bedieviais kupinus plotus. Kokia jų laimė? kur jų gerbūvis? kur jų ramybė? doras? ir visos pilietiškos laisvės bei gerovės? — Jų nėra, ir būti negali, nes kas sėja vėjus, tas audras pjauš. Kas sėja ir auklėja kerštą, neapykantą, argi gali tikėtis susilaukti kitokių vaisių? Juk tai paprasčiausia gyvenimo taisyklė: ką pasėsi, tą...

ir pjausi. Negi auga ant erškiečių figos ar ant pikdagių bananai? — ne. Kiekviena sėkla išduoda savo vaisių tik gali būti skirtumas, kaip greitai tie vaisiai pasirodys. Kas tik kerštą sėja, neapykantą auklėja, kiekvienas savo laiku susilauks tinkamų vaisių — bet tie vaisiai kaip tik bus priešingi tiems, kurių tikėtasi — kas pasėta tas išdigs ir greičiau ar vėliau išbūjos ir atneš savo vaisių pasėtajai sėklai atatinamą.

Krikščionybę atnešęs į šį pasaulį mūsų Išganytojas, pasėjęs žmonijoje meilės ir teisingumo sėklą, pasakė: mylėkite savo neprietelius... ir savo pavyzdžiu tai įsakmiausiai parodė. Žydai padūko, kad jų "dantį už dantį, akį už akį." Viešpaties mokslas griauja, pagonyi irgi; visas senovės pasaulis, visos jo galybės: farizėjai, galvočiai, karaliai — visi prieš Kristaus meilės mokslo puolė kaip meškos ant dūmų, ilgai grūmėsi tiesa su klaidomis bet visgi galiausiai laimėjo teisingumas, meilė, laimėjo Viešpaties Kristaus pasėtoji sėkla ir iš-

davė vaisių tokių, kokio tikėjosi, jos, tos sėklos davėjas, meilės ir teisybės Tėvas, išdavė meilę.

Taip buvo visuomet, taip yra dabar ir taip bus ir ateities laikais: ką pasėsi, tą ir pjausi. Kas sės ir auklės teisingumą ir meilę, tas teisingumo ir meilės susilauks ir jų vaisius susirinks, jei ne jisai pats, tai jo ainiai... būsimosios žmonijos gentkartės...

Teisybė, iš karto atrodo, kad keršyti ir auklėti neapykantą būtų darbininkų luomui patogiau ir praktiškiau — bet toks manymas yra visiškai klaidingas, tą parodo visų amžių ir šių laikų žmonių prityrimas. Dėlto ir mes lietuviai katalikai darbininkai kuomet kovojame, darbo dirvoje, dėl darbininkų būvio reikalų pagerinimo, už savo teisingiausias teises, prašalinimui skriaudų ir išnaudojimo, kovokime gudriai, išmintingai, patvariai, solidariai, didžiausioje vienybėje ir su visišku pasiaukavimu bet... apie keršto auklėjimą mes turime net nė negalvoti.

Mes turime būti džentelmenai, įveiktą priešą turime nubauti, bet nubauti teisingai, be neapykantos, be keršto, be pagiežos. Geras kovotojas visuomet kovoja teisingai ir tik leistiniais kovos būdais. Darykime taip ir mes. Darbininkų luomo kova yra sunki, atkakli, bet teisingumas yra

darbininkų pusėje ir jie tą kovą laimės. O laimės tikrai teisingai kovodami.

Skirtumas yra ir turi būti tarp meilės savo draugo ir savo priešo ir čia reikia vadovautis savo širdžia ir protu, prisilaikant šv. Bažnyčios nurodymų ir mums, katalikams, privalomų teisingumo ir krikščioniškosios meilės taisyklių.

Turime stengtis eiti prie to, kad galėtume ir sugebėtume savo priešus ir neprietelius tikrai krikščioniškai kaip patį save mylėti. Bet nereikia iš Dievo reikalauti stebuklo, kad mes nuodėmių kupini žmonės imtumėme vienu rankos mostelėjimu ir jau taptume šventais.

Meilės liepsnelę į kiekvieno žmogaus širdį įkūrė Viešpats, bet mes ją nuslopiname. Iš grynios, tyros, šviesios liepsnelės beliko vien kartūs, troškinanti dūmai... o gal ne pas vieną jau ir tie nešmilksta... *Dėlto meilę reikia auklėti.* Pirmiausia stengkimės mylėti saviškius mums artimausius. Su jais apsieidami koširdingiau, ko teisingiau, ko maloniau... Toliau stengkimės sugyventi gerai su kaimynais, su tais su kuriais gyvename draugiškai. Stengkimės kad tie santikiai kas kart būtų dar geresnis... Toliau stengkimės susitaikyti su tais su kuriais pykstamės ir kerštaujujame, su kuriais nenorime susitikti ir t. t. Galiausiai, mylėkime savo visus

GLORIA IN
EXCELSIS
DEO

I.

Klausykis tos giesmės ką Angelai gieda Padangėj: "Gloria in Excelsis Deo" skamba. Linksma tai naujiene ir linksmai jie skelbia: "Jums užgimė Kristus, pagarbint Jį reikia."

II.

Klausykis, jau amžiai ilgiausio praėjo, Bet ta giesmė: "Gloria in Excelsis Deo" Vis skamba... "Ramybė žmonėms geros valios." Kristau, padaryk mus žmones geros valios. Jonas Tarvydas

MANOMA RUOŠTI DIDELĘ VYTAUTO LAIKAMS ILIUSTRUOTI PARODA

Vyriausias Vytauto D. Komitetas gavo iš studijuojančio Leipcege stud. Koncės ilgą laišką, kuriame jis siūlo surengti 1930 metais didelę Vytauto laikams iliustruoti parodą plačiajai visuomenei. Tokį pat sumanymą patiekė ir vyr. Vytauto D. Komiteto narys prof. Volteris. Ši paroda turės apimti visą Vytauto gyvenimą ir jo darbus.

priešus ir neprietelius, nes Viešpats Kristus pasakė: "Jūs mylite savo draugus, bet taip daro ir pagonyi ir kuomi už juos: jūs esate geresni? O aš jums sakau mylėkite savo neprietelius..." Meilė kalnus nuverčia. Meilė pasaulį perdirbo. Teisingumo meilė ir darbininkus prie pergalės prives, ir atjaunins veidą pasaulio.

Taip pat norima parodoje atvaizduoti anų laikų Lietuvos žmonių gyvenimą, papročiai, namai, žemės dirbimas ir t. t.

Visi eksponatai būtų išstatyti tapytais paveikslais, modeliais, braižiniais, diagramomis, kopijomis, fotografijomis, schemomis ir t. t. Čia būtų parodyti anų laikų ginklai, šalmų, vėliavos, metraščiai, dokumentai (jų nuorašai ar fotografijos), įvairių rašinių apie Vytautą D. bibliografija ir t. t.

Vyriausias Vytauto D. Komitetas šį sumanymą apsvaistė ir nutarė tokią parodą surengti. Dabar šis sumanymas svarstomas ir detalizuojamas. Greitu laiku šiam sumanymui vykdyti bus sudarytas atskiras organas iš įvairių sričių žinovų.

Prof. Volteris jau susirašinėja su Karaliaučiaus įvairiomis įstaigomis išgauti iš slaptojo archyvo įvairiems dokumentams ar bent jų tiksliais fotografijoms. "L. A."

Kaip Kristus Aplankė Vieną Ukininką

Vienas senelis, pargrįžęs iš Sibiro, papasakojo man tokių nuotykių: Gimiau ir augau Sibire. Mano tėvas ten buvo ištremtas už politiską veikimą prieš caro vyriausybę. Tada dar buvę baudžiavos laikai. Apsigyveno tėvas sodžiuje, kurio gyventojai irgi buvo visi tremtiniai. Bet gyvenome neblogai: turėjome įsitaisę žemės ūkius, dirbome, meldėmės ir duonos užteko. Mano tėvas daug mėgdavo skaityti, jis ir mane išmokė; labai pamėgau knygas, ir draugaudavau su tais, kurie taip pat mėgo skaityti.

Vieną sykį Dievas atsiuntė apsigyventi mūsų sodžiui dar vieną tremtinį — Petrą, ir kaip tik su juo atsitiko tas stebuklingas nuotykis, kurį ketu čia papasakoti. Jis atvyko dar visai jaunas. Man buvo, aštuoniolika metų, o jam gal dvidešimtis su viršum. Atrodė visai doras žmogus. Už ką čion jį ištrėmė, to pas man neklauzdavo. Ejo paskali, kad jis turėjęs dėdę, kuris jį labai nuskriaudęs. Petras buvęs našlaitis. Globojęs jį dėdė ir pamaželi prisivinęs bemaž visas jo gėrybes. Petras buvęs karštuolis. Taigi vieną kartą, susirėjęs su dėde, dūręs jam peiliu ir sužeidęs ranką. Gerą Dievulis neleido, kad Petrelis ligi galo būtų privedęs savo piklą nuodėmę. Atsižvelgdam į Petro jaunystę, ir kad jis buvo turtingo pirklio sūnus, nenubaudė jo sunkiai, bet tik ištrėmė ir atsiuntė pas mus.

Petras gavo iš dėdės tik dešimtąją dalį paveldėto iš tėvo turto, bet ir tos dalies jam pateko, kad įsitaisyti pas mus sau gerą žemės ūkį ir gražus namus pasistatyti. Ilgą laiką jis vengė pažinčių su kaimynais, matyti, jį edė kažkoks kirminas. Retai kada išeidavo iš namų, kalbėdavosi tik su tarnu ir vėrė. Bet daug skaitydavo ir vis dievobaimingas knygas. Bet sykį išdriso ateiti pas mus pasiklausti, bene turėtumėm įdomių knygų. Nuo to laiko ir aš ėmiau jį lankyti ir tapome širdingi draugai.

Sulig Apaštalo Luko, Kristus pranašavęs karą ir tautų išnaikinimą. Šiame paveiksle matome Jericho griuvimą. Evangelijoje randame apie Jeruzalės sunaikinimą.

Iš pradžių tėvai nenoromis leisdavo mane pas Petrą, bet kadangi aš visą tiesą sakydavau apie jį, kad pas jį nieko blogo nepastebėdavau, kad jis man atrodė esąs doras žmogus, tai tėvai nesipriešino. Pagalios ir mano tėvelis jį aplankė. Nuo to laiko Petras ėmė vis dažniau mus lankyti.

Tėveliai greitai įsitikino, kad Petro esama šviesaus ir dorą žmogaus, tik vieno galėjo, kad jis toks paniures. Gal jis negalėjo užmiršti savo skriaudos ir nuodėmingo pasikarščiavimo? Dievas tik tai žinojo.

Bet Dievas veikiai atėjo Petrai pagalbon. Petras įsimilo mano seserį, vedė ją ir pasidarė linksmesnis. Abudu gyveno laimingai. Petras išgijo daugiau turty, jo namuose nieko netrūkdavo. Vėsi jį gerbė, nes buvo vyras turtingas, turėjo dorą žmoną, susilaukė sveikų vaikelių, tai kogi daugiau benorėti? Reikėjo tik užmiršti tamsi praeitis. Bet Petras vis dar tebelaikė atmintyje jam padarytą skriaudą.

Sykį, išėjęs su juo pasivaikščioti, širdingai besikalbėdamas, paklausiau jo:

— Na, Petrai, ar laimingas jautiesi?
— Kaip tu supranti laimę? Laimė laimei ne lygi.

— Ar tu čia visa atradai, ką ten esi praradęs, Petras pabalo ir nieko neatsakė. Tada aš ėmiau teisintis:

— Atsiprašau, broli. Maniau, kad visa pikta tavo senai jau užmiršta ir palaidota. Jisai atsakė:
— Tokios skriaudos, kaip kad man padaryta, negalima palaidoti.

Man labai gaila buvo Petro. Ne todėl jo galėjau, kad jis seniau buvo turtingesnis, ne kaip dabar, bet todėl, kad būdaams šviesus žmogus ir daug skaitęs šventą Raštą, mokėdamas puikiai pakalbėti apie tikėjimą ir gerus darbus, negalėjo tačiau dovanoti ir užmiršti jam padarytos skriaudos. Išėjau, kad šv. Raštas jam nieko negelbsti. Taigi tylėjau. Jis pastebėjo, kad aš ką tai galvojęs, ir atspėdamas mano mintį, paklausė:

— Ką gi tu bemąstai?
— Nieko tokio, atsakiau.
— Netiesa, tu mąstai apie mane.
— Galimas daiktas, kad ir apie tave, kaip ir apie kitus dalykus, atšoviau jam.

Tada jis man:

— Tu dar per jaunas, kad galėtumėm viską suprasti. Tu dar nežinai, kokių nedorybių pilnas pasaulis.

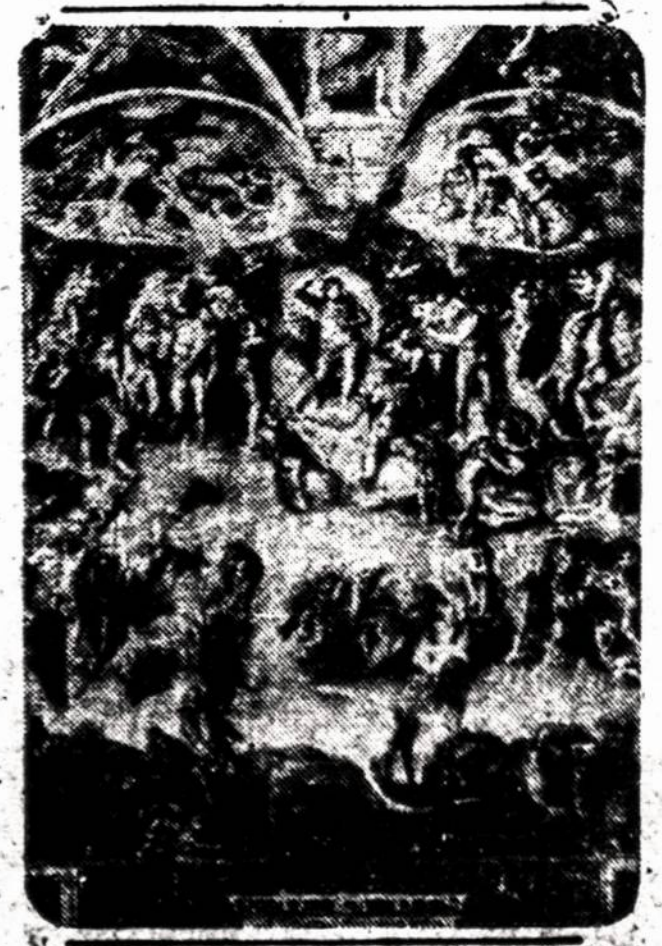
Ir Petras ėmė man pasakoti apie dėdės nedorybes, kaip jis ir Petro tėvelius privaręs prie grabo lentos ir jį patį šmeižęs žmonių akyse ir didžiai nuskriaudęs, pasisavindamas jo turtus.

— Tu matai, kad tokios skriaudos negaliu jam atleisti.

Bet aš jį perkirtau:

— Petrai, tu skaitai šventą Raštą. Juk visos Kristaus Evangelijos skelbia: mylėkime savo neprietelius ir atleiskime jiems. O Kristus, budeliu kankinamas, niekinamas, spiaudomas ką gi daro? Ar Jis prašo Dievą perkūnų savo kankintojams? Jei tu savo skriaudėjams dovanosi tik nuodėmėles, o už didelės nuoskaudas keršysi, tai kas iš tavęs per krikščionis?

Petras paspaudė man ranką, bet nieko neatsakė. Aš supratau jį daug kenčiant, todėl tylėjau.

Kristus kalbėjo ir apie pasaulio pabaigą. Paveldėto valdovo Paskutinį Teismą. "Dangus ir žemė praeis, mano gi šodkiai nepraeis."

Kun. Jonas J. Jakaitis

GIEDOJIMAS IR JAZZ'AS BAŽNYČIOSE

Bažnytinės pamaldos labai pamalonina giesmės. Ypač jauku bažnyčioje pasidaro, kuomet visa bažnyčia nuosirdžiai, sutartinai kokią giesmę sugieda. Seniausiu būdu bažnyčiose beveik visuomet giedodavo visa bažnyčia. Bažnyčios meldžionys kaip ir buvo viena šeima, kurios galva buvo jų dvasios tėvas — kunigas. Giedodavo visi ir jautė kad taip ir reikia: kunigas gieda pas altorių suplikacijas, litanijas, užgieda giesmes, gi visa bažnyčia toliau sutartinai traukia. Ir skambėjo mūsų bažnyčios. Atėjęs žmogus netik mēldėsi ar tik kniupsojo — kaip kad dabar dauguma daro, — bet ir giedojo. Giedojimas juos rišdavo į krūvą, lyg kokio milžiniško būrio — choro narius. Ir traukdavo žmogų bažnyčion ne vien pačios tik pamaldos, bet ir giedojimas. Nėbuvo tuomet reikalo, — kaip kad dabar, — bijoti kad per anksti į pamaldas nueitų, ar kad po pamaldų vėliau už kitus neišbėgus, nes giesmės bažnyčiose skambėdavo nuo ryto ligi pavakarių. Ir netingėta tuomet giedoti. Giedodavo ligi prisigiedojimui. Per

giesmę žmogus išliedavo Dievui savo sielą. Išėdavo iš bažnyčios su lengvesne širdžia, su Dievu, lyg su savo geriausiu draugu, per giesmę skausmu pasidalinęs. Dabar bažnyčioje masinio giedojimo kaip ir nėra. Prieš mišias, ar po vėšų pamaldų jokio giedojimo nebėra. Žmonės į pamaldas ateina tik kunigui išeinant su mišiomis, arba dar vėliau ir už kunigą. Nėnaufijena, kad kunigas išėjęs su mišiomis pas altorių turi laukti kolai „jo augštoji malonybė ponas“ vargoninkas atsisiras. Po mišių, dar kunigas nei nuo altoriaus neatsitraukė, jau jokios giesmės, jokios maldos, jau durys užsikimšusios bėgančiųjų lauk iš bažnyčios. Masinius, visos bažnyčios giedojimus panaikino atsiradimas mūsų „didžiųjų muzikų“, kurie su savo „slaudais chorais“ ir su „garsiais solistais“ išstūmė visos bažnyčios giedojimą. Dabar net mišių laiku prie vargonų koks „didelis solistas“, ar dažniausia „garsi žvaigždutė solistė“ teatrališkai gieda, choras šposus krečia, apacioje žmonės žiopso ar

klausosi balso, gi kartais sykui su kaimynu, pastabas daro apie giedoriaus balsą. Melstis palikta vienam kunigui pas altorių, o jei giedorius per vėlai pradėjo, ar per ilgą giesmę užėmė, tai ir kunigas turi pertraukti mišias ir klausytis koncerto... Ir taip bažnyčia iš Maldos Namų tampa koncertų sale. Amerikos lietuvių bažnyčių tarp daugelio turima ir labai gerų chorų. Tačiau patėmytina, kad mūsų chorai savo augštumos jau pasiekė ir dabar pusėtinai smarkiai ima pulsti žemyn. Pasireikiama vyriškų balsų trūkumas, ypač bosų ir palinkimas net ir bažnytinį giedojimą sudžiazinti (jazz). Paimkim mūsų šedevrą: giesmę „Pulkim ant Kelių.“ Paprasti, tiesiogini tos giesmės posakiai, be didelių poetų lakstymų po dvasias, bet kaip lengvai suprantami, kaip gražiai riša žmogų prie Dievo. Jos melodija toli gražu ne operos arija, bet kaip ji atitinka nuosirdiems prasčiokelio giesmės žodžiams. Tačiau tą giesmę tinkamai pagiedoti gali tik tas, kas jos gerai išiklausė kur nors Lietuvoje, kuomet

visa bažnyčia netik su burba bet ir su širdžia gieda. Taip kaip dabar kai kurie mūsų chorai kad gieda „Pulkim ant Kelių,“ tai visa bažnyčia ir norėdama negalėtų pasekti. Man teko vienoje lietuvių bažnyčioje girdėti chorą giedant tą giesmę, diriguojant jaunam amerikoniui, tai iš tos gražios giesmės padaryta tikra šlykštynė, arba amerikoniškai tariant, paprasčiausias jazz'as. Nei tos giesmės dvasios, nei žodžių prasmės, tik nežmoniškas skubėjimas ir kaponimas, kad prie tokio giedojimo melstis nėra galimybės, jei tik klumpakoji arba džiką šokti.

Kas tai yra raudos, nevienam mūsų jaunesniųjų chorvedžių taip gi nežinoma. Tačiau raudos dėlei Kristaus kančios, vadinamieji „Graudūs Verksmai,“ kas jas gerai pažįsta, jų dvasią pagauina, kiek jose grožio randa, kiek gilaus jausmo, Dievopakilimo!.. Kuriam teko girdėti tas raudas giedant su atjautimu visai bažnyčiai, tas pergyvento jausmo niekad neužmirš. Toks giedojimas tai gili malda, kad žmogus begiedodamas iš gilaus susijaudinimo net apsisiaaroji. Dėlto Bažnyčia leido „Graudus Verksmus“ giedoti vieton Mišparų.

Bet kam teko girdėti kai kurių mūsų moderniškų chorų giedant „Graudūs Verksmus,“ tas galėjo patėmyti ne „graudūs verks-

mus,“ tik durų juokus, arba amerikonišką jazz'ą. Taip kaip man teko vienoj bažnyčioj girdėti „Graudūs Verksmus“ giedant, tai išėjo triumfališko maršo dvasia, tik ne raudos.

Arba vėl kitąjį bažnyčioje Gedulingų Mišių giesmę „Dies irae“ kaip vargoninkėlis ją užtraukė, tai aiškiai buvo matyti kad jis pats nežino nei ką, nei kam gieda. Rodos jo uždavinys būtų, kad jis paspėtų tą giesmę atgiedoti, kolai ją kunigas prie altoriaus atskaitys. Aišku buvo kad jam giedojimas nei kiek nerūpėjo, tik ko daugiau žodžių paspėti išrekti. Bet kad tam rėksniui būtų atėjė į galvą, kad ten apačioje yra žmonių susirinkę šv. Mišių aukos klausytis, už savo mirusį melstis, tai gal būtų pats savo „giedojimo“ susigėdęs ir vėlyk vieną giesmės strofą sugiedojęs arba tik maldinagai atrecitavęs, negu tik didelį triukšmą padarius. Tie patys vargoninkai, tą pačią giesmę visai kitaip sugieda kuomet savo artymus mirusių laidoja.

Dar kitoje bažnyčioje teko girdėti giedant sudžiazintą giesmę „Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą.“ atrodė kad giedoriai lenkėniavo kuris už kitą greičiau pabaigs giedoti, kad tik ko greičiau išsprukus iš bažnyčios.

Jazz'o liga yra užkrečiama, jeigu ji palietė bažny-

nių chorų giedojimą. Bet jeigu kurioje bažnyčioje atsiranda ir kunigas ta dvasia užsikrėtęs, tuomet nuo toliau klausant atrodo kad bažnyčioje ne pamaldos eina ale „ragtime.“ Tas ypač apsiireiskia giedant litanijas: choras su didžiausiu pasiskubinimu šaukia „Melskis už mus“ (o jiems nė į galvą neatėjo keno te prašyti kad kas už juos melstūs), gieda tiems nei neįpusėjus jau kunigas su nepaprastu skubotumu į kitą šventąjį šaukias...

Panašiai atsitinka ir su per greitai kalbamomis litanijomis „Sveika Marijomis“ po Mišių, su „Garbinkime“ po Palaiminimo etc.

BETLIEJAUS TURTAS

I.
O šventas Kūdiki, brangus
Karaliau Dangaus ir žemės,
Prasčiau Tu gimėi už visus:
Tarp gyvulių; vis dėl mane.

II.
Paukšteliai turė lizdelius,
Žvėreliai priglaudžia uolos.
O Tu, pasaulio Karalius:
Neturi vietos tinkamos.

III.
O Kūdiki, Tu atmetas
Esi. Verkia mano širdis.
Ateik, o būsi priimtas...
Ateik, džiaugsis mano širdis.

Jonas Tarvydas

Paprastai žmonai nebūna bloga valia, tik arba nepatėmyjimas dėlei dažnaus dalyko pakartojimo, arba, kaip dažnai pasitaiko giesmėse, nesugebėjimo.

Kalėdų ryto Angelų giesmės pagarbinimui užgimusių Dieviško Vaikelio parodydo, kaip Dievui yra giesmės malonios. Te būnie ir mūsų giesmės Dievui malonios. Jos gi bus malonios, kuomet mūsų giesmės bus ir maldos. Nuosirdi giesmė Dievui dar labiau tiks, negu tik lūpų malda. „Gloria, gloria in excelsis Deo,“ teskamba mūsų bažnyčiose. Gražinkime kur tik galima visos bažnyčios giedojimą, tikrą giedojimą.

Skaitydamas Evangeliją, taip sau galvoju: štai turtingas, viso ko pertekęs pariziejus. O Kristus—Dievas pažemintas ir varge. Pamaniau sau: Viešpatie, jei Tu mane aplankytumei, viską Tau atiduočiau, dargi pats save. Tada išgirdau ramų ir saldų balsą: *Aplankysiu tave.*

Po to Petras ėmė mane klausyti:
— Kaip nūnai, ar Kristus mane aplankys?
— Nežinau, — atsakiau, — mano protas negali to suimti.

Tada man Petras:
— Juk Evangelijoje pasakyta apie Jį: *Aš esu su jumis dabar ir per amžių amžius.* Tai kodėl Jis negalėtų mane aplankyti? Vis dėlto aš būsiu pasirengęs Jį priimti svečiuosna. Nuo šio laiko įsakyti žmonai, kad ji per kiekvieną valgymą padengtų stalą ir Jam.

Nuo to laiko, iš tikrųjų, Petro namuose valgymo metu būdavo vienu padengimu daugiau. Kai jie sėdavo už stalo penkiese, tai yra, Petras su žmona ir trejetas vaikų, visuomet galima būdavo pastebėti garbingoje vietoje didelę graži sėdinę ir priešais ją tušti lėkštės su peiliu ir šakutėmis. Petro žmona buvo tuo dalyku labai suintriguota. Kas čia būtų per ypatingas ir keistas svečias, kuriam nuolat reikia padengti stalias, bet kuris vis dar neateina? Petras žmonai savo sumanymo aiškiai nepasakėdavo ir dažniausia patenkindavo jos smalsumą tokiais pasakymais: „Taip turi būti, aš taip išžadėjau, nebūk per daug smalsi, visa žinoti ne visuomet sveika“ ir tt.

Petras laukė užsakyto aplankymo visą vasarą ir visą rudenį. Atėjo žiema ir drauge su ja Kalėdos. Dar prieš Kūčias Petras atėjo pas mane ir pasikvietęs į šalį taip man šnibždėjo:

— Žinai ką, broli. Jaučiuosi esąs didelis nusidėjėlis, nevertas esmė net manyti, kad Kristus galėtų aplankyti mano namus, bet man vakar karštai besimeldžiant, vėl, tartum, kas prabilo: „Ištikrujų, greitai ateisiu.“ Jei tas balsas buvo tikrai Viešpaties, tai ar ne tinkamiausias Jam mus aplankyti laikas bus Jo Gimimo diena?

„Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę,“ tarė Kristus. „Aklieji regi, raišieji vaikščioja, rampuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliai, beturčiams skelbiama Evangelija...“

Nebežinodamas ką Petriui beatsakyti, patariau tik jam, kad jis iš tikrųjų būtų tinkamai pasiruošęs laukiamą svečią priimti.

Atėjo jau ir Kūčios. Šaltis buvo toks didelis, kad visos tvoros pyškėjo, o upės ledai skeldėdami, tartum, iš patrankų šaudė. Petras pakvietė į Kūčias ir mane ir mano tėvelius. Nuėjom, truputį pasivelindami, kaip pritinka tokiai ceremonijai. Kviesdamas svečius, visus iš anksto Petras perspėjo, kad paprašysis sėstis už stalo tik tada, kai visi laukiamieji svečiai susirinks. Dideli Petro kambariai buvo pilni susirinkusių svečių. Daugiausia buvo tremtiniai: vyrai, moterys, vaikai, žmonės įvairiausios padėties visuomenėje ir įvairios tautybės: rusai, lietuviai, lenkai, suoniai. Petras surinko visus nesenai atvarytus į mūsų sodžių tremtinius, kurie dar nesuskubo įsitaistyti nuosavo lizdo. Ilgi stalai buvo gražiai papuošti ir pristatyti įvairaus gėrimo bei valgių. Viename kambarį stovėjo eglutė, nusagstyta skaniausiais gardumynais vaikeliams. Jau buvo gerokai įnaktė, bet Petras vis dar nekviėtė sėstis už stalo. Ore dūko audra su pūga. Kambarių langai buvo apnešti sniegu. Šeimininkas vis dar ko belaukė.

Pamažėli audra aprimo. Petras įsakė tar-

nams, kad daugiau atneštų žvakių ir pastatytų ant stalų. Paskui, apsišaukęs mane, sako pašnibždomis:

— Matyti, kad Viešpats mane baudžia už nusidėjimus. Tebūnie Jo šventa valia.

Tada aš jam:

— Kalbėk Viešpaties malda.

Jisai, atsistojęs priešais Kristaus paveikslą, ėmė balsiai kalbėti *Tėve mūsų*, o paskiau: „Štai gimė mums Kristus... pagarbinkime Jį... Dievas atėjo iš dangaus žemėn... vertai priimkime Jį...“

Dar nespėjo baigti paskutinių maldos žodžių, kaip štai pasigirdo smarkus beldimas iš oro į namų duris. Net sienos sudrebo. Staiga prasivėrė durys kambaryje, kur buvome susirinkę.

Visų svečių plaukai ant galvų pasišiaušė, visi susigrūdė į vieną kerčią, kai kurie net parkrito. Bet kiti, drąsesnieji, įbėdė akis į prasivėrusias duris. Jie pamatė prieškambarį seną, seną senelį, visą skarmaluotą. Drebedamas nuo šalčio, ko neparkrisdamas, laikėsi abiem rankom įsitvėręs už eik. Prieškambaris buvo visas nušvitęs rožės šviesa. Virš sulinkusio senelio kokia tai stebuklinga ranka, graži ir balta kaip sniegas, laikė molinį indelį, iš kurio kilo liepsna, skleidžianti stebuklingą šviesą. Vėjas, kuris spraudėsi iš prieškambario, nė kiek nejudino liepsnos. Tos liepsnos šviesoje aiškiai buvo matyti senelio veidas ir jo rankos. Vienoje rankoje visi pastebėjo seną žaidžą, pabalusią nuo šalčio.

Matydamas tą reginį Petras suriko:

— Viešpatie! Tai jis, aš jį matau, aš jį priimsiu Tavo vardu. Bet Tu, Tu Pats, neįeiki pas mane, nes esmi žmogus piktas ir nusidėjėlis.

Tai taręs parklupo ant žemės. Aš taip pat atsiklaupiau, bet nesitverdama džiaugsmu, kad Petras parodė tokio didelio krikščioniško nusizeminimo, kreipdamosi į visus tariau:

— Broliai! Kristus tikrai yra mūsų tarpe.

Visi sušuko:

— Amen, kas reiškia: tiesa!

Tarnai atnešė žvakes. Visi pakilome nuo žemės. Baltoji, kaip sniegas, ranka pranyko. Skarmaluotas svečias pasiliko mūsų tarpe. Petras paėmė jį už rankos ir pasodino garbingoje vietoje.

Tas senelis, supratote, buvo Petro skriaudikas ir jo dėdė. Jis trumpai išpasakojo Petriui, kaip jau nuo senai ištikę jį didelės nelaimės, kaip jis praradęs savo gimines ir turtus, kaip išvykęs į Sibirą, kad suieškotų savo brolėną ir prašytų, kad dovanotų jam kaltes. Labai buvo ištroškęs to dovanojimo. Šiandien bekeliaudamas, pasiklydęs, iš nuovargio parkritęs ant upės ledo, pūga tuojau suvertusi aplink jį krūvą sniego, bet jisai išgirdęs balsą: „Eik savo keliu, pasišildyk vietoj, kur manęs laukia, ir valgyk valgius kurie man paruošti.“ Paskiau kažkas pastvėręs jį už abiejų rankų ir net čia atvedęs.

Petras jam atsakė:

— Žinau, kas čia tave atvedė. Argi ne Jis pasakė: Mylekite jį priešininkus ir geruoju jiems atsimokėsite už padarytas skriaudas.

Nuo to laiko dėdė gyveno ramybėje pas Petrą ligi pasimirdamas.

Tai tokiu būdu ūkininkas sutaisė savo širdyje lopšėlį Gimusiam Kristui.

Aš manau, kad ir mūsų tarpe kiekvienas savo būdu galėtų padaryti Jam lopšėlį savo širdyje.

Iš Lieskovo apsakymėlių

Šiame paveikle matome Kristų prikeliant iš numirusių Jaisus dukterį. Šis stebuklas įtikina sv. Joną Baptistą, kad Jis yra Tiesos Kūras turintis atskaiti.

Waterburio Klebono Sukaktuvės

15-ka Metų Kunigu

Lapkričio 20, 1929 suėjo 15 metų kunigavimo Waterburio klebonui gerb. kun. Juozapui Jonui Valantiejiui. Toje dienoje solemnizantas atlaikė iškilmingas padėkos Mišias, assistuojant kun. J. J. Jakaičiui ir kun. Antanui Vaskeliui. Nors ir tyliai tos sukaktuvės buvo apšviestojoje, tačiau toje dienoje keletas gėlių pluoštų puošė garbingo kunigo kambarius, tarp kurių gražumu pasižymėjo buketas nuo choro ir nuo kun. A. Vaskelio. Artimas kaimynas ir draugas, kun. Vincentas Karkauskas iš New Haven, atvažiavo broliškų linkėjimų pareikšti. Mokyklos vaikai per savo klebono laikas Mišias už jį meldėsi ir tą dieną gavo pusę dienos liuosos nuo mokyklos.

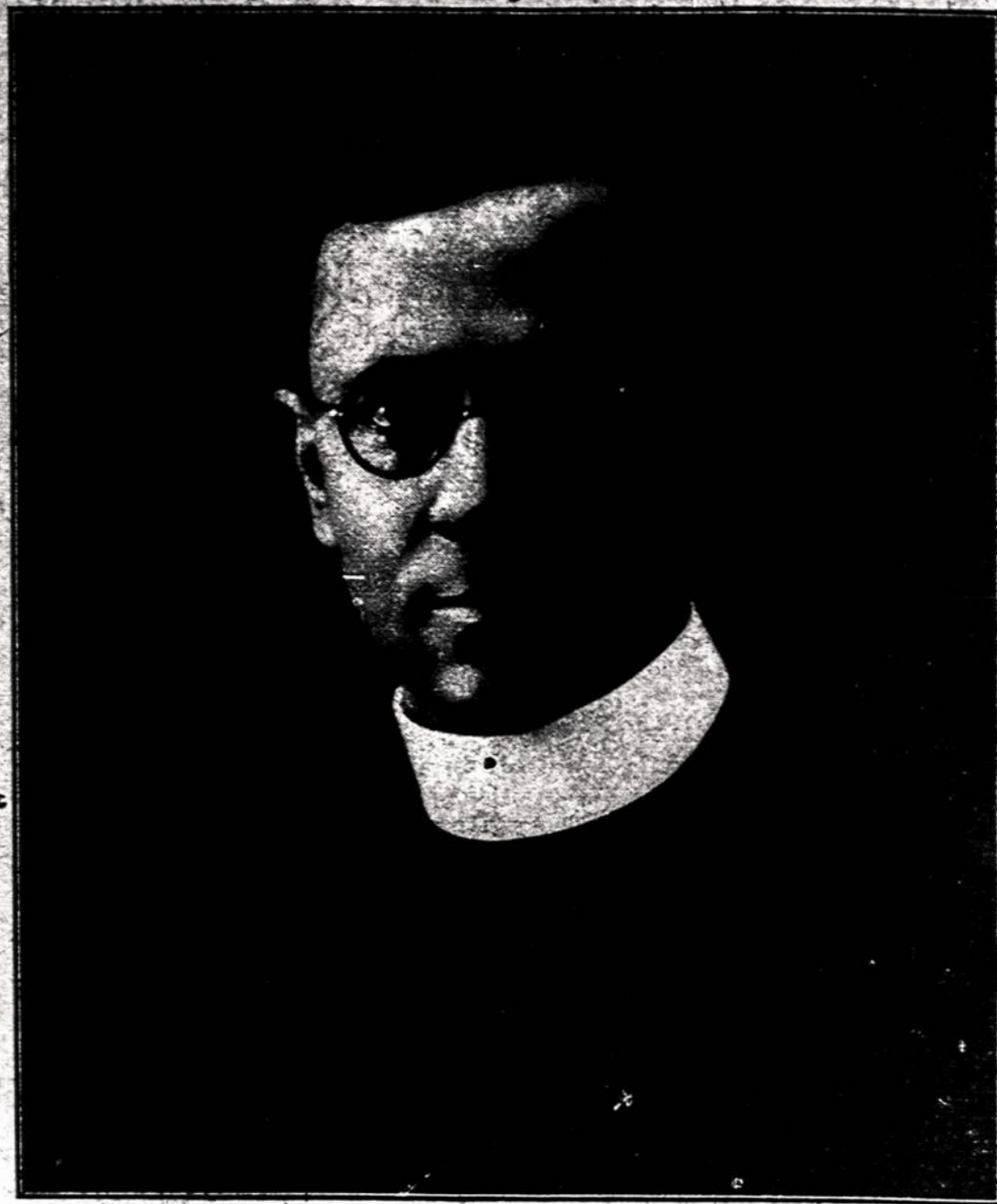
Bruožas iš praities.

Kun. Juozas J. Valantiejus gimė Lietuvoje. Atvažiavo į šią šalį kaip moksleivis. Išėjęs Hartford'o šv. Tamo prirengiamuosius seminarijos mokslus nuvažiavo į Šveicarijos Friburgo Universitetą filosofijos ir teologijos mokslų eiti. Vos tik užbaigė reikalingą mokslo kursą sugrįžo Amerikon ir 20 lapk., 1914, vyskupas Jonas J. Nilan jį išventė kunigu, gi lapk. 22, 1914, jaunas kunigėlis atlaikė Primicijas Waterburio šv. Juozapo bažnyčioje. Vietnatinis ligišiol kunigo Juozo J. Valantiejaus paskyrimas buvo, darbuotis prie šv. Juozapo bažnyčios Waterbury'je — iš pradžių pagalbininku uoliam veikėjui, klebonui kun. Petrui Saurusaičiui, o kuomet tam ilgainiui klebonavimas didelėje parapijoje pasidarė persunki našta ir nuo jos pasiliuosavo, tuomet klebono pareigos nuo 29 gegužės, 1919 pavestos kunigui Juozui Jonui Valantiejiui.

Klebono darbuotė.

Pradėdamas kun. Juozas J. Valantiejus klebonauti

rado mūro bažnyčią, mūro nedidoką mokyklą, užmegstą prieglaudą, seną apšiupejusią medinę salę, menką, ankštą namiuką, vadinamą klebonija; rado ir skolos apie \$44,000. Pirm buvęs klebonas gerb. kun. Petras Saurusaitis, pramatė kas yra lietuvių parapijai labiausia reikalinga, būtent katalikiška mokykla ir todėl jį nebaigęs bažnyčios, dar 1906 metais, steigia mokyklą, tiesa prastą, senoje apšiupejusioje salėje; stato naują mūrinę, taip-gi menką išvaizda, dargi, jos išsyk neišbaigia, bet tose aplinkybėse geresnė begu būti galima. Tačiau kun. Petrui Saurusaičiui pasisekė padaryti tas ką nei viena lietuvių parapija ne tik Connecticut'o valstijoje, bet ir visame Atlantiko pakrastyje nepajėgė padaryti, būtent sutraukti parapijos vaikučių daugumą į lietuvių katalikišką mokyklą. Kun. Juozui J. Valantiejiui pradėjus klebonauti vaikučių mokykloje buvo arti tūkstančio, bet jie buvo sukimšti sename lauve, ankštuose mediniuose kambariuose, pavojinga gaisrui ištikus. Patsai klebonas savo sveikatos ir patogumo nepaisydamas galėjo gyventi surūgusioje senoje ir ankštoje klebonijoje, bet kad mokykla vystytusi senosios mokyklos lauve ilgiau nebebuvo galima pakęsti. Ir štai užperkama 7 lotų žemės plotas su trimis namais, kurių du nuverčiama, gi vienas įtaisomas jaunuomenei susirinkti. Šis drusus užsimojimas atsėjo \$25,000, tačiau naujai įgyta nuosavybė davė vietos (į vietą nuverstos medinio lauvos) atsistoti pirmos klasos moderniškai, už \$325,000 mokyklai, su gražiu ir ruimingu auditoriumu su puikiai įrengta dešimtis "bowling alleys." Waterburiečiai dabar teisingai didžiuojasi savo naująja mokykla, nes geresnės, nei to-

KUN. JUOZAPAS J. VALANTIEJUS,

Šv. Juozapo lietuvių parapijos klebonas, Waterbury, Conn., lapkričio 20 d. s. m. minėjo 15 metų kunigavimo sukaktuves. Garb. vadui linkime ilgiausių metų!

kios niekur kitur lietuvių dar ir dabar neturi. Bet ir senoji mūrinė mokykla yra žymiai pagerinta, \$5,000 vertės.

Šiais metais lietuvių mokyklą lanko 1076 vaikai. Tokios kitos lietuvių mokyklos nėra niekur pasaulyje.

Bažnyčios išvaizda iš vidaus taip-gi visa nauja: nauji altoriai, naujos stacijos, visos vidus harmoningai, artistiskai dekoruotas. Šitas pagerinimas kainavo \$22,000. Dabar jau įtaisyti ir atatinkami vargonai, už \$8,000. Neužmiršta kun. J. Valantiejus nei prieglaudos, ji žymiai pagerinta, pertvarkyta. Taipgi pastatyta nauja trims karams pašopa už \$3,000. Šiek tiek pagerinta ir klebonija ypač tročiasis aukštas; ir čia išleista \$4,000. Visa parapijos nuosavybė aptverta geležies arba cinkuotos vielos tvora už \$5,000.

Ir tas viskas padaryta 10 metų. Kur-gi visos kitos dar išlaidos: nuosimėčiai už skolą, algos dvidešimčiai keturioms mokytojoms, bažnyčios išlaidos, tiek trobesių apšildymas etc. Be to parapija kas metai sumoka \$1,500 "Katalikų Augštesniai Mokyklai" į kurią eina visos parapijos mergaitės užbaigusios pradinę mokyklą ir veltui gauna ir mokslą ir knygas. Šimet dvidešimtis penkios šv. Juozapo parapijos mergaitės užbaigė mokyklą. Kaip augštai stovi šv. Juozapo parapijinė mokykla liūdyja ir tas faktas, kad Augštesnėje Mokykloje visos pirmosios vietos įvairiose mokslo šakose yra užėmusios mergaitės išėjusios šv. Juozapo mokyklą.

Taipgi parapija kas metai išmoka \$350 vyskupijos mielaširdingų biurų palai-kymui, kurie pagelbsti neturtėliams jų įvairiose nelaimėse.

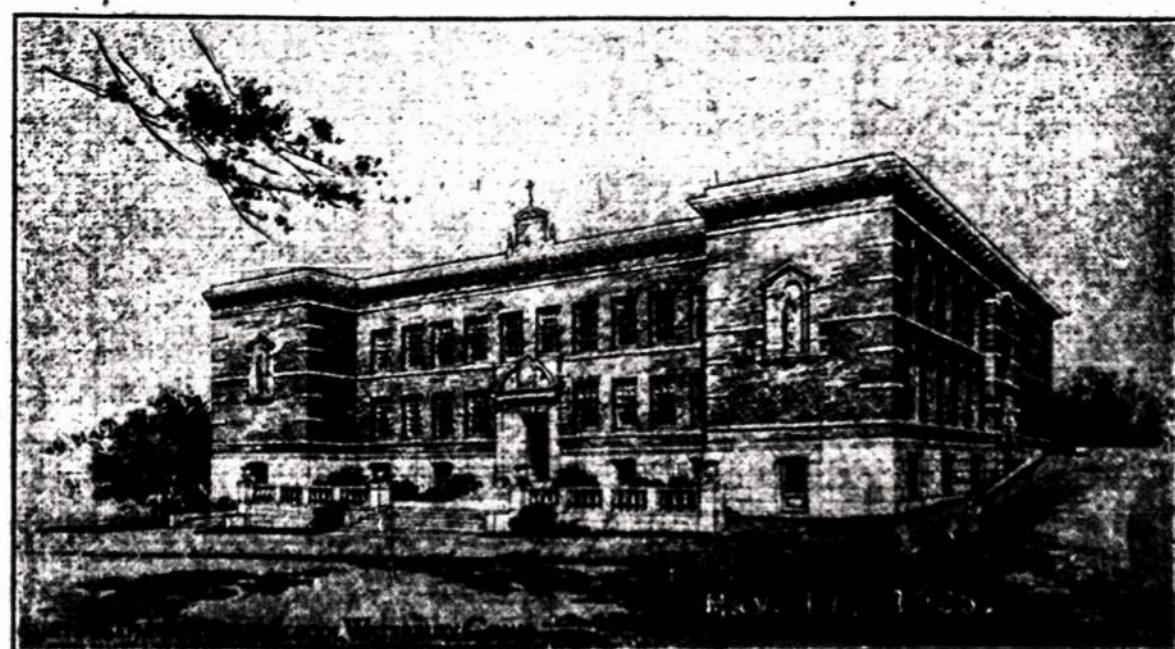
Tos visos išlaidos, tiek parapijos, mokyklos ir prieglaudos užlaikymas, tiek statyba naujų trobesių, liūdyja apie darbštumą ir sumanumą klebono ir paliūdyja parapijiečių subrendimą. Toki susipratę parapijiečiai tik ten gali ir būti, kame yra nuo seniau katalikiška mokykla.

Nuostabumai.

Darbštiesiems, sumaniems, pasišventusiems parapijos vadams veikiant šiandien Waterburio lietuvių turi daug ko niekur kitur Amerikoje lietuvių neturi. Bet ypatingo paminėjimo yra verta ir šv. Juozapo mokyklos auditorium. Ji nuolatos užimta. Kas įstabu, kad parapija dvi dieni savaitėje, po du sykį dieną, rodo krutamam paveikslus ir padaro biznį. Dar įstabiau, tai milžiniška, dešimčiai porų sykiu žaisti, "bowling alley," puikiai įtaisyta, pavyzdingoje priežiūroje. Čia viskas pirmos rūšies: įrengimas, tvarka, patarnavimas, švarumas, priežiūra. Pasekmė: vieta sutraukia visas "bowlininkų" žymesnes rungtynes; vietos profesionalai, politikieriai, biznierių, ne tik lietuvių bet ir svetimtaučiai, ir vyrai ir moterys, čia mankštinasi, čia leidžia liuosą laiką. Vakarais šioji žaidimų vieta visuomet užgrūsta žaidėjų ir

žiūrėtojų. Jaunimas čia žaidžia, čia leidžia liuosą laiką ir tas juos suturi nuo "gembliavimo," nuo nuodėmingų ekskursijų, nuo pertankių lankymų kvailių ir tvirkinačių vaidinimų teatrui. O biznis? biznis puikus! Pelnas nuo "bowling alley" apmoka visas parapijos išlaidas ir nuosimėčius už skolą; skola-gi parapijos negali būti maža, nors tikrojo jos kiekio nežinau, bet iš visoko sprendžiant ji turi siekti \$200,000. Bet dorinis pelnas, kuri šita žaidimų vieta neša, yra didesnis ir už piniginių pelną. Nors keleta kartų teko jau man, lankantis Waterbury, užėiti į "bowling alley," bet neteko nugirsti nei kokio netinkamo žodžio, nei flapperių pasireiškimų. Čia sykiu lošia: ir tėvas ir vaikai, vyras ir moteris, darbininkai ir biznierių, kunigas ir parapijiečiai. Šitoki žaidimą turėti drąsos parapijai užvesti ir tokioje augštumoje palaikyti, tai tik gali geriausias, tolimatantis kun. Juozas J. Valantiejus, su savo gerais žmonėmis.

Šitie metai yra tai metai sukaktuvių kun. Juozo J. Valantiejaus: penkiolikos metų kunigavimo ir dešimties metų klebonavimo, sykiu jie buvo metais kilimo Waterburio lietuvių. Melskitės, waterburiečiai, už savo vadą ir greitą klusnumą

Naujoji šv. Juozapo lietuvių parapijinė mokykla, Waterbury, Conn.

NAMINIO DARBO DARBININKAI PRIVALO TURETI LEIDIMUS NEW YORKO VALSTIJOJ

Visi žmonės, kurie tik nori parsinešti darbo iš fabriko namo, privalo išgauti leidimus, ir jų namai turi būti švarūs ir sanitariškame padėjime, sakė Frances Perkins, Darbo Departamento Komisijonierius.

Galima gauti leidimus iš Home Work Division of the State Department of Labor, Room 701, 118 East 28th St., New York City. Kitose vietose galima kreiptis prie Departamento Inspektorių. Nereikia mokėti už leidimus, bet po leidimo turi pasirašyti namo savininkas arba prižiūrėtojas. Jeigu darbininkas išsikrausto iš namo, kad nors ir toje pačioje apy-

linkėj, turi išgauti naują leidimą.

Kiekvienas namas, kur dirba naminis darbininkas yra peržiūrėtas Darbo Departamento tyrinėtojo. Namini darbas draudžiamas kur randasi ligos, kur namai nešvarūs ir aplinkybės nesantariškos. Jeigu inspektorius randa apdraskytas, nešvarias sienas, blogus kambarius, tai jis gali atimti darbą. Viskas turi būti pertaisyta.

Naminis darbas po gerų aplinkybių pavelintas beveik su visais fabriko darbais, tik negalima imti drabužius vaikų neturinčių 14 metų amžiaus atlikti naminių darbų.

F. L. I. S.

PROF. STEINACH IŠRADO VAISTUS PROTĄ IR IŠVAIZDĄ ATJAUNINTI

Austrijos mokslininkas prof. Steinach padarė svarbų išradimą. Jis atrado smegenyse medžiagą, kurios išleidus į smegenis atgyja proto veikimas ir visos nervų veikimas atsinaujina, pasitauso. Jis išleido medicinos žurnale paaiškinimus apie tą vaistų veikimą.

Steinacho atjauninimo būdas neįvyksta liaukų persodinimu, kaip Varonovas tai buvo bandęs, bet jis vaistų pagalba veikia žmogaus sėklų liaukas, ir tuo būdu padidina liaukų veikimą. Jis pirmiausia sumažina veikimą sėklų gaminančių audinių, sugadindamas smegenų syvų nutraukimo organus. Per sulaukymą sėklų sunkų įvyksta smegenų sunkų augimas, kurio pasekos yra vidaus smegenų geresnis veikimas, geresnis kraujo veikimas, arba eina atsinaujinimo procesas.

Steinachas šitą atjauninimo klausimą niekad nelaukė per svarbiausią atsitikimą savo tyrinėjimuose. Jo tyrinėjimas lietė žmogaus liaukų veikimą. Jau 1910 metais Steinachas pastebėjo, kad įtreiškus žmogui smegenų sunkų, jis pasidaro judresnis, gyvas. Tuokart jo

lengvinkite jam klebonavimą našta, kad kun. Juozo J. Valantiejaus patarnavimu galėtumėte dar ilgiems laikams naudotis.

tyrinėjimai lietė tikrai vieną atsitikimą. Tuomet pas jį kilo klausimas ar centraliniame organe randasi tokios medžiagos, kuri centralinio organo veikimą didinų ir teigiamai smegenis veikų bei nuo pervargimo saugotų. Po ilgų tyrinėjimų Steinach gavo teigiamų rezultatų. Jis galėjo nustatyti, kad iš smegenų pagaminamas vaistas gali sagražinti veikimą iki 400—600 proc. pakelti.

Šiuo atveju sustiprėjimas įvyksta ne ligos pobūdžiu, bet tikrai jėgas žymiai padidina.

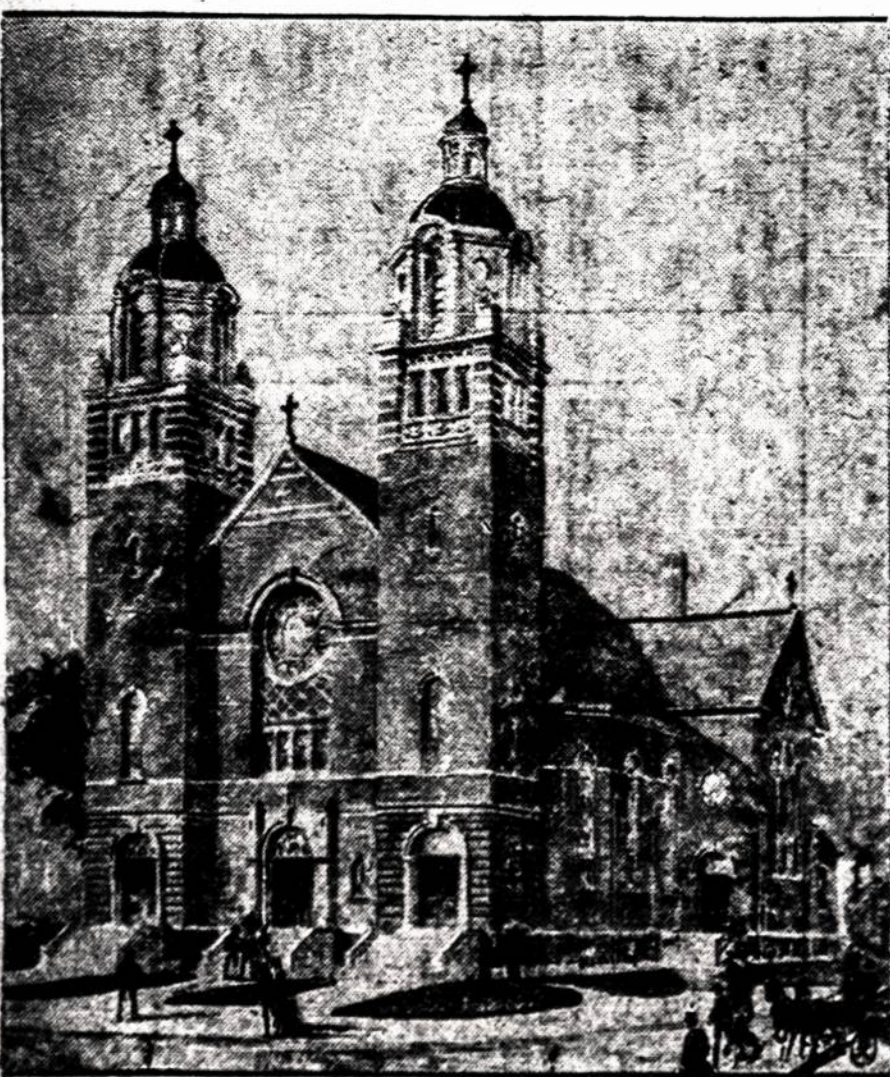
Toliau jam pavyko iš smegenų pagaminti vaistus, kuriuos jis vadina Centro nervin. Tokių vaistų Steinach užsakė vienam Vokietijos chemijos institute. Tie vaistai gaminami iš varlių, žiurkių, šunų, žmonių bei gyvulių smegenų.

Savo vaistų veikimą Steinach aiškina taip: smegenyse gaminama medžiaga, kurios daugėjimas organizme gali vidutinį veikimą fiziologijos ribose padidinti. (Jis veikia ir veido išvaizdą).

Erziną vaistai turi tvirtą, centraliniam organui pritaikintą veikimą. Jis prasiškiečia vandenį ir, šilumai didėjant, nustoja veikti.

Bandymuose su varlėmis Steinach patvirtino ir įrodė, kad erzinimo vaistų veikimas ir į aukštesnės vertės organus teigiamai veikia. Steinachas įvertinime savo išradimų yra labai atsargus, nes jis nenori sukelti sensacijos, kol dar ne visa faktais įrodyta. Savo rašinio gale jis stato klausimą, kaip jo išradimą bus galima medicinoje sunaudoti. Jis laiko galimu daiktu, kad bus galima menkai išsivysčiusį protą vaistų pagalba pataisyti, taip pat ir vidaus nervų ligas gydyti bei psichinius susirgimus.

"Rytas"

Šv. Juozapo lietuvių bažnyčia, Waterbury, Conn.

JONO KULENO KALEDOS

Jonas Kulėnas sustojo prie garolino stoties ir prašė prižiūrėtojo pripilti garolino ir alkoholio. Diena buvo labai šalta. Termometras buvo tik du laipsniai virš zero.

Jam čionai ko nors trūko. Ką kokia jėga visados jį traukė prie šitos stoties. Apšidairęs jis paklausė: "Kur tas mažas vaikas kurs čionai dažnai dirbdavo?"

"Vaikas?" klausė prižiūrėtojas, "koks vaikas?"

"Aš nežinau jo vardo, bet aš jį matydavau dirbant čionai. Jis bus maž daug kokios dešimties metų; mažas, bet labai protingas."

"Aš manau, kad tamsta kalbi apie Povilą. Jis gyvena anuose namuose," rodydamas ranka, tarė prižiūrėtojas.

"Ar jis išsikraustė? Aš matau, kad namai tušti."

"Ne, jo motina mirė per reitą savaitę. Aš manau, kad tamsta tą žinojai."

"Ne, aš per dvi savaites su savo automobiliu nevažiavau. Buvo labai daug sniego. — Tai jo motina mirė? O kur jo tėvas?"

"Jis irgi mirė. Jau bus dvylika metų kaip jis mirė."

"O kur Povilas? Ar jis vienas?"

"Viena kaimynė priėmė jį i savo namus ir laikys jį tik per šventes. Paskui jis turės eiti i našlaičių namus. Jis neturi jokių giminių kurie galėtų jį prižiūrėti. Gaila... Jis buvo labai geras vaikas."

"Labai geras," pakartojo Jonas.

"Jis kelius kartus dirbo čia mums. Labai darbštus vaikas."

Išvažiuojant iš stoties, Jonas linkėjo prižiūrėtoji Linksmų Kalėdų... bet jo mintys buvo kur kitur. Jis mąstė apie tą linksmą vaikutį, kurį pasitikdavo kada jis atvažiuodavo prie stoties. Dideles, lindnas akis jis turėjo; aišku, kad jau nuo pat jaunystės dienų jis žinojo gyvenimo vargus. Bet vargai, ar ne, jis visados būdavo linksmas Povilas... našlaičiai... o jis, Jonas, visados mąstė apie savo vaiką, kuris dvyliką metų atgal gimė ir mirė po kelių dienų. Jis visados jausdavo tą širdies skausmą kada pamastydavo apie tą kūdikėlį. Mastydamas apie Povilą vis prisimindavo savo mirusį kūdikėlį.

Parvažiavęs namo jis ėjo i valgyklą vakarienai, bet matė, kad stalas buvo parengtas tik dėl vieno.

"Kur Kulėnitnė?" jis paklausė jėjusios tarnaitės.

"Ponia Kulėnienė, sakė, kad ji nebus iki vėlumos. Ji sakė, kad tamsta jos nelauktum ant vakarienės. Ji turi labai daug darbo su biednu vaikais. Ji man išrodo labai nuvargus."

"Kulėnas stovėjo, bet jis neklausė ką tarnaitė jam sakė. Jis žinojo, kad jo pati buvo labai darbšti. Netekus savo kūdikio, ji nurašindavo savo širdies skausmus dirbdama dėl kitų vaikų. Bet tas darbas užimdavo labai daug laiko. — o jis norėjo matyt savo patia namie, ypatingai šį vakarą. Kūčiose, vakare prieš Kalėdas. Ne, jis negalėjo vienas čionai valgyt. Buvo lyg kokia panieka. Jis buvo vienas... bet ir daug kitų yra vienušių. Povilas, našlaitis, ir jis liko vienas. Gal šį vakarą jo širdis verkė savo tėvelio ir motutės. Gal..."

"Ona, aš nevalgysiu vienas... ne šį vakarą... Kalėdų vakarą. Aš išeinu."

Tarnaitė, nustebus žiūrėjo i jį. Jis išėjo. Ji pasidare kaip ir nerami. Per dvyliką metų jį ištarnavo tai šeimynai ir dabar pirmą kartą matė poną Kulėną užganėdintą savo pačios pasielgimu.

Apie pusę valandos vėliau, Marijona Kulėnienė sugrįžo namo. Ji buvo labai nuvargus, bet linksmas.

"Onyt... žiūrėk ką turėsim per Kalėdas."

Ona prieidama prie durų pamatė vaiką.

"Kur ponias jį gavai?"

"O kur kitį gauna kitokius daiktus Kalėdoms?"

"Nuo Santa Claus."

"O kodėl ne nuo Kūdikėlio Jėzaus?" Ona, aš buvau tokia nerami laukdama Kalėdų. Aš vis maniau apie... o, bet tu supranti."

"Taip, ponias, aš suprantu. Ji jau buvo pas Kulėnus kaip jų kūdikis gimė ir mirė."

"Aš tik dirbau ir dirbau kad galėčiau užmirti tą širdies skausmą. Ir kada nebegalėjau iškentėt, aš nuėjau i bažnyčią... ir ten prie Betliejaus stailės, žiūriu i Kūdikėlį Jėzų ir prašau Jo pagalbos. Paskui aš nuėjau i Labdarybės raštine. Per dėtinę man pasakė apie šį vaiką. Aš nuėjau... ir štai vaikas. O, Onyt, aš žinau, kad Kūdikėlis Jėzus išklausė mano maldą, nurašino mano skausmus, ir atsiuntė šitą vaiką."

"Jis išrodo geras vaikas. Mes turime jį palinksminti per Kalėdas, jis atrodo gana nuliūdes."

"Taip, taip," sutiko Marijona. "Bet kur ponas Kulėnas? Ar jis dar neparejo?"

"Taip, ponias, jis parejo bet ir vėl išėjo. Jis sakė, jog vienas negalės valgyt vakarienės... ypač Kūčiose."

"Jis išėjo? Kur?"

"Jis nesakė."

"Beabejo jis tuoj sugrįš. Pagamink vakarienę dėl trijų. Ji labai rūpinosi apie savo vyrą. Kodėl jis išėjo? Išgirdus žingsnius, ji bėgo jį pasitikt."

"Marijona! Aš džiaugiuos, kad tu sugrįžai. Aš nenorėjau valgyt vakarienės vienas."

"Mums nereikės valgyt vieniems. Aš turiu svečią. Eik čionai, Povilai. Jonai, štai mano Kalėdų..."

"Povilai!" sušuko Jonas. Jo pati nustebug stovėjo. Jonas pribėgęs prie vaiko apsikabino jį ir tarė:

"Aš tavęs visur išieškojau."

"Tu jo ieškojai?" klausė Marijona. "Tai jūs pažįstat vienas kitą?"

"Taip, mes pasipažįstam. Aš jį matydavau prie garolino stoties. Bet jau per dvi savaites jo nebuvo matęs. Tik tai šiandieną aš dažinojau, kad jo motina mirė. Ir Marijona — kada tavęs nebuvo namie, aš išėjau ieškot Povilo ir parsivest jį čionai vakarienės. Aš nuėjau i namus, kur jis gyvenė, bet sužinojau, kad kitas kas jį išsivežė... Ir tai tu, Marijona."

Jonas, aš mylėjau Povilą laikyt ant visados. Aš paršivedžiau jį namo tik ant Kalėdų, bet jei tu myli mano Kalėdų dovana..."

Stasius Būdavas

Šią Naktį Atskrenda Kalėdos

Ar tu girdi, sesut: už lango snaigės spengia, Su snaigėmis šią naktį atskrenda Kalėdos. — Ir visos eglės susimastė kaip kokioj šventykloj Kad kažkas anuomet numarino žemės gėdą.

Kaip miško vieškelius varpeliai dūzgta, tu girdi Ir kaip širdis pasauli visą apkabint panorą? Juk prieš tūkstančius naktių taip juodos buvo širdys. Ir baisios kvapuos jau stingo žemės orai!

Prie patiesio lūnelės lango pasilenk, sesute, Ar jauti, kaip prie tavęs naktuzė glaudžias, Nes šią naktį dvyliktoj jau atskrenda Kalėdos. Ir varpuos visa žemelė dreba, gaudžia.

pagelbos. Paskui aš nuėjau i Labdarybės raštine. Per dėtinę man pasakė apie šį vaiką. Aš nuėjau... ir štai vaikas. O, Onyt, aš žinau, kad Kūdikėlis Jėzus išklausė mano maldą, nurašino mano skausmus, ir atsiuntė šitą vaiką."

"Jis išrodo geras vaikas. Mes turime jį palinksminti per Kalėdas, jis atrodo gana nuliūdes."

"Taip, taip," sutiko Marijona. "Bet kur ponas Kulėnas? Ar jis dar neparejo?"

"Taip, ponias, jis parejo bet ir vėl išėjo. Jis sakė, jog vienas negalės valgyt vakarienės... ypač Kūčiose."

"Jis išėjo? Kur?"

"Jis nesakė."

"Beabejo jis tuoj sugrįš. Pagamink vakarienę dėl trijų. Ji labai rūpinosi apie savo vyrą. Kodėl jis išėjo? Išgirdus žingsnius, ji bėgo jį pasitikt."

"Marijona! Aš džiaugiuos, kad tu sugrįžai. Aš nenorėjau valgyt vakarienės vienas."

"Mums nereikės valgyt vieniems. Aš turiu svečią. Eik čionai, Povilai. Jonai, štai mano Kalėdų..."

"Povilai!" sušuko Jonas. Jo pati nustebug stovėjo. Jonas pribėgęs prie vaiko apsikabino jį ir tarė:

"Aš tavęs visur išieškojau."

"Tu jo ieškojai?" klausė Marijona. "Tai jūs pažįstat vienas kitą?"

"Taip, mes pasipažįstam. Aš jį matydavau prie garolino stoties. Bet jau per dvi savaites jo nebuvo matęs. Tik tai šiandieną aš dažinojau, kad jo motina mirė. Ir Marijona — kada tavęs nebuvo namie, aš išėjau ieškot Povilo ir parsivest jį čionai vakarienės. Aš nuėjau i namus, kur jis gyvenė, bet sužinojau, kad kitas kas jį išsivežė... Ir tai tu, Marijona."

Jonas, aš mylėjau Povilą laikyt ant visados. Aš paršivedžiau jį namo tik ant Kalėdų, bet jei tu myli mano Kalėdų dovana..."

"Marijona, aš labai myliu šią dovana, taip labai, kad aš norėčiau laikyt jį ant visados."

Virtuvėj, Ona verkė... bet tai buvo džiaugsmo ašaros.

"Aš labai džiaugiuosi, kad mes galėsime turėt vaiką. Dabar ponias Kulėnienei nereikės dirbti dėl kitų vaikelių, nes ji turės vaiką savo namuose."

Vertė Sodaietė V.

MEDŽIAI IŠDALINTI ŪKININKAMS

Pereitais metais po Clarke McNary aktu, beveik 29,000,000 girių medžių buvo valstijų ir teritorijų išdalinti, daugiausia išdalinti ūkininkams. Po šiuo aktu valstijos ir teritorijos veikia išvien su Federale valdžia, auginti ir išdalinti jaunus medžius. 1928 m. 34 valstijos, Hawaii ir Porto Rico rėmė šitą darbą. Kaikuriuos valstijos reikalavo tik tiek mokesties kiek jiems kaštavo pristatyti tuos medžius ūkininkams. Bet tik kelios valstijos davė medžius ūkininkams už dyką.

Per 1928 m. valstijos pristatė net 68,565,000 medžių. Iš tų 28,760,000 išdalinti ūkininkams po Clarke McNary korporacijos planu. Suvirš 18,000,000 pasodiniui ant privatiškų žemių, ne ant ūkių. Ir suvirš 21,000,000 aprūpinti pasodiniui ant valstijų žemių.

Vien tik New Yorkas išdalino 9,840,000 medžių, ir Pennsylvania 9,062,396, Ohio 1,528,200; Massachusetts 1,139,700, Vermont 862,500; ir New Jersey 783,000. Dvi valstijos, apart viršminėtų 34 valstijų, West Virginia, ir Florida, negalėjo pristatyti medžių nes buvo er jauni.

Galima gauti informacijų apie išdalinimą medžių nuo įvairių valstijų agrikultūristų kolegijų arba kitų įstaigų kurios užsiima agrikultūros problemomis.

F. L. I. S.

"Darbininko" Katalogas

IVAIRIOS KNYGOS

Apie Katalikų Tikybos Tikrybę — pažinimas tikybos, jos prisilumų, ypatingų ir tikrojo kataliko priedermės. Parašė Kun. Jėzuitas F. Cozel. 30c.

Huckleberry Finas — labai įdomi apysaka. 75c.

Patarmės Moterims — pamokymas moterims jų asmeniniame, šeimyniniame ir visuomeniniame gyvenime. Parengė Kun. V. Kulikauskas. 15c.

Ben-Hur — Istorijos apysaka iš Jėzaus Kristaus laikų. Labai įdomi ir plačiai žinoma knyga (audimo apdaru). Vertė Jonas Montvila. \$1.50.

Aukšnio Obuolio Istorija (Graikų Mythologijos Žinynelis) su paveikslais. Lietuvių kalbon išguldė Alyva. 50c.

Trys Keleiviai — Krikščionis, Žydas ir Turkas. Pamokinanči apysaka. Parašė T. Vyšniauskas. Vertė P. B. 40c.

Trumpi Skaitymėliai — labai gražūs pasiskaitymai apie įvairius gyvenimo atsitikimus. Parašė J. Tarvydas. 45c.

Turto Norma — moksliški pasiskaitymai. Parašė Uosis. 45c.

Didžiojo Karo Užrašai — su paveikslais iš 1914—16 metų. Parašė P. Aždeikis. 65c.

Gerumas — aprašymas apie gerumą per Tėvą Faberą-Filipiną. Vertė Kun. P. L. 15c.

Tabakas — Nuodai — rūkytmo kerkimas; pagal dr. J. Niškolskį parengė S. Kaimietis. 15c.

Užkeikta Mergelė su Barzda ir Barzdaskutis — apysaka 15c.

Katalikų Bažnyčia ir Demokratizmas. — Parašė kun. Tamas Zilinskis. 50c.

Apastaltystės Maldos Statutai. — Vertė Kun. P. Saurusaitis. 25c.

Kelionė Aplink Pasaulį per 80 dienų — Apie visas derybas be galo įdomūs nuotikiai kelionės per įvairius krastus. Parašė Julius Verne. Vertimas, J. Balčikonio. \$1.00.

Pramoninės Demokratijos Pagrindai. Parašė Uosis. 75c.

Gegužės Mėnuo — Kun. P. Žadeika. Kaina. 50c.

Aritmetikos Uždavynas. 25c.

Vaikų Darbymečiui — Rinkinėlis kalbos mokslui. 50c.

Petrukas — laiškai vieno vaikelio. Vertė S. Rakauskas. 15c.

Bolševizmas — Kas tai yra bolševizmas ir jo vykdymas Rusijoje. 15c.

Žaidimų Vainikas — Savybės vakarėliams ir gegužinėms su gaidomis. Sutaisė Matas Grigonis. 50c.

Laimė — (poema). Parašė Vaitkus. 50c.

Mūsų Tikėjimas — išaiškinimas pagrindų mūsų tikėjimo. Vertė Jonas M. Širvintas. 50c.

Bitininkas. — Parašė Tėvas Jeronimas Pečkaitis. 50c.

Lietuvos Ženkla. — Išleido J. Šeškevičius ir B-vė, Kaunas. 40c.

Šmės ir Kalbėk: Deklamacijos, Monolgai ir Dialogai. Parašė Juozas V. Kovas. 30c.

Graudis Verksmai. — Vertė Vysk. A. Baranuskas. 10c.

Eucharistinės Stadijos — Su lietuviu Kun. P. Juškaitis. 15c.

Kristaus Kryžius: Stacijos, Graudis Verksmai, Maldos Gegužės, Birželio ir Spalių mėnesiams. Išleido kun. K. A. Vasyš. 25c.

Trumpa Apologetika arba Kat. Tikėjimo Apgynimas. Parašė kun. V. Zajančanskas. 50c.

Apie Apėranda. Parašė J. S. Vasiliauskas. 50c.

Apisikimų Komediija. Atsitikimas iš Amerikoniško gyvenimo. Išguldė Lapišaus Vaitkus. 10c.

Moterystė ir Šeimyna. Vertė J. Gerutis. 40c.

Gamtos Pradžiamaokslis. — Dr. A. Vileišis. 50c.

Limpamosios Ligos ir kaip nuo jų išsisaugoti? Parašė negyvoji gamta: žemė, vanduo, oras. Parašė J. Baronas. 50c.

Patrimpo Laikla. — Išleido Kun. A. Miliukas. 60c.

Gyvenimas šv. Stanislovo Kostikos — Jaunuomenės Ugytytoje. Vertė M. M. T. 30c.

Mėilė (Poema). Parašė M. Gustaitis. 15c.

Nauja Skaitymui Knyga. — (Dalis II). Su paveikslais. 75c.

Vienuolinė Luoma. Vertė Kun. P. Saurusaitis. 25c.

Vaikų Knygelė — su paveikslais. 30c.

Mano Patyrimai Didžiojo Karė, 1918 ir 1919 m. Parašė Kun. J. F. Jonaitis (Kapelionas). 25c.

Moterystės Nesuadarmybė. J. Lesauskis. Sv. Kaz. D-jos leidinys, Kaune. 10c.

Sunkiausias Laikas. Parašė A. Ručevičius. 40c.

Šventas Gabrielius. Išleido Tėvas Alfonsas Maria C. P. 25c.

Religijos Mokymo Metodika. Sutaisė K. J. Skrudys. 50c.

Leiskite Mažučiams Atteiti Prie Manęs. Sutaisė KuPranas. 40c.

Mūsų Dainiai. Parašė Kazys Puida. 50c.

Anderseno Pasakos — su paveikslėliais. 20c.

Trumpa Lietuvių Kalbos Gramatika. Parašė J. Damijonaitis. 40c.

Europos Istorija. Vertė J. Andziulaitis. 50c.

Iš Kelionės po Europą ir Aziją. Parašė Pranaičių Julė 2.50

TEATRAI

Nepaisytoja — keturių veiksmų drama. Parašė kun. Pr. M. Juras. Kaina. 35c.

Giliungas Vyras — 2 aktų komediija; parašė S. Tarvydas. 25c.

Elgetų Gudrumas, 3-jų veiksmų komediija. Parašė Seirijų uozukas. 25c.

Ubagų Akademija ir Ubagų Baliai — komedijos po 1 aktą. Parašė Seirijų Juozukas. 35c.

Sniegas — Drama 4-rių aktų. Vertė Akelajis. 40c.

Esumas — 3-čia dalis dramos "Gims Tautos Genijus." Parašė Kun. L. Vaicekanskas. 10c.

Zydų Karalius — drama 4 aktų, 5 pav. Vertė J. M. Širvintas. 30c.

Visi Geri — 3-jų veiksmų vaidelis; parašė F. V. 10c.

Patricija, arba nežinomoji kankinė — 4 aktų drama. Vertė Jonas Tarvydas. 10c.

Išganymo Apisireikimai — atėjimas ir gyvenimas ant žemės Jėzaus Kristaus. Vaidinimas su gėdomis. 75c.

Dramos: 1) Germans; 2) Fabiola — 5 aktų; 3) Liūdo Stebuklas — 4 aktų; parašė J. Tarvydas. 65c.

Knarkia Palėpus. — Komediija 1-me akte. Parašė Gineitis. 15c.

Vaikų Teatrai: dalis I: 1) Pagalvok ką darai; 2) Jono laimė; 3) Pasakyk mano lai. me. Surinko S. K. D. ir N. 15c.

Vaikų Teatrai: dalis II: 1) Ištrime paskui; 2) Antanukas. Surinko S. K. D. ir N. 15c.

MALDAKNYGOS

Palkin ant Kalų — "D-ko" pauda. Odos apdaru \$2.00 ir \$3.00.

Mažas Naujas Aukso Altorius — juodos (prastai minkštas viršelis).

Mažas Naujas Aukso Altorius — juodos (prastai minkštas viršelis).

"DARBININKAS"

366 Broadway, So. Boston, Mass.

Kūdikėliui Dovana

"Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandieną jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; Jis yra Kristus Viešpats." (Luko 2, 10—X).

Daug kartų girdėjai tuos žodžius. Tai Angelo, pirmojo Kalėdų naktį, kalbėti žodžiai. Kokie malonūs žodžiai: "šiandieną jums gimė Išganytojas: jis yra Kristus Viešpats." Jis, pranašų apskelbtas, tautų laukiamas, ypatingai žydu, kuris, jie manė išvaduos juos iš Romos vergijos, ir padarys juos galinga tauta, šią naktį, beveik du tūkstančiai metų atgal, užgimė šaltoje, apleistoje stinėje. Šią naktį, Jo dangiškasis Tėvas siuntė angelus apreiškinti pasauliui, kad Betliejuje, užgimė Kristus, Viešpats, Išganytojas. Šią naktį, du tūkstančiai metų atgal, angelai negiedojo prie Erodo palociaus. Betliejaus gyventojai, apsvaigę nuo vyno, užkurtinti žemės linksmybėmis nesuprato dangiškos giesmės. Bet suprato, vargšai, nekaltos širdies piemenėliai.

"Štai Viešpaties Angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nūsigando: bet Angelas jiems tarė: "Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandieną jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; jis yra Kristus Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite Kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Ūmai atsirado prie Angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie garbino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė ant žemės žmonėms geros valios." Nustebinti šviesos skaistumu, užžavėti dangišku giedojimu, piemenėliai stovėjo nežinodami ką daryti. Pasakui visi tarė: "Nueikime lig Betliejui ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs. Jie atėjo skubindami ir rado Mariją, Juozapą ir Kūdikį paguldytą prakartėje. Pamatę gi, jie skelbė tai, kas jiems buvo pasakyta apie Kūdikėlį."

O, kaip daug kartų mes troškome būti tais piemenėliais, matyti tą dangišką kariuomenę angelų, būti apakintais Dievo skaistumu, girdėti angelų giesmę, būti pirmais prie užgimusio Kūdikėlio.

Tu esi kaip anie piemenėliai. Tavo širdis taip nekaltai, kaip jų. Jie tą naktį dabojo bandą, tu, Kalėdų naktį, žiūrėjai į laikrodį, ir užgirdęs bažnyčios varpą, skubėjai į Betliejų. Na, Betliejų — Didesnį Betliejų. Klūpodamas prie stinė, tu matei ką piemenėliai matė, šventą Juozapą, Šv. Panelę Mariją — viduryje, ištiesusi rankutes, kviesdama visus prie Savęs, matei kūdikėlį. Kūdikėlį — daugiau kaip kūdikėlį, tu matei Kūdikėlį Karalių, Kūdikėlį Dievą.

Koki laimė! Nuejęs į bažnyčią, matysi kunigo rankose Dievo užgimimą: per Pakilėjimą tu klaupsi ir garbinsi Dievą.

Kuomet dievobaimingai Jį priimsi į nekaltą savo širdies prakartę per šv. Komuniją, turėsi, nešiosi Jį: kuomet tavo siela bus pilna džiaugsmo ir linksmybės, kuriuos Jis tau duos, o kaip anie piemenėliai norės būti tavo vietoje.

Klūpodamas prie stinė, matai Kūdikėlį Karalių šaukiant visus prie Savęs: "Ateikite pas Mane." "Aš sakau, "jūs visi, kurie vargstate ir apsunkinti esate, ir Aš jus atgaivinsiu." Jis kviečia prie savęs visus,

Vysk. A. Baranauskas

Kalėdų Giesmė

Piemenėliams-vargdienėliams

Tarė Dievo Siuntinys:

"Sakau reiskiai, šianakt atskiai

Gimė, kurs jus išgany.

Bėkit, bėkit, piemenėliai,

Duokit garbę Kūdikėliui

Prakartėj suvystytam!"

— "Sako tiesą — regim šviesą

Ant Betliejaus, kaip dienos;

Neregėjom, nei girdėjom

Nakties tokios, nė vienos.

Bėkim, bėkim, piemenėliai,

Duokim garbę Kūdikėliui

Vystykluose gulinėjam!

Kokios minės, net devynios

Šventų Angelų pulkai

Akys mato, siuras krato,

Ant galvos šiausias plaukai

Bėkim, bėkim, piemenėliai,

Duokim garbę Kūdikėliui

Atpirkėjui Gimusiam!

turtuolius ir vargšus, linksnius ir nuliūdusius, labiausia nusidėjėlius. Jis šaukia: "Ateikite pas aš." "Aš atėjau šaukti nusidėjėlius prie atgailos."

Kasgi neišgirs To Kūdikėlio balso, kas gi išgirdęs nepaklausys, ir nebėgs prie Jo. Priėmęs Jį, prispaudęs Jį prie savo širdies, pasakys Jam savo laimes ir nelaimes, vargus ir bėdas, džiaugsmus ir nuliūdumus, savo troškimus, norus, prižadus. Pasakyk Jam vis-

ką. Kalbėk Jį kaip kalbėjumei Jį kūdiki.

Būdamas ir džiaugdamas su tavimi Jis prašys tavęs duoti Jam Kalėdų dovaną. Ką Jis prašys? Jis prašys, ką visuomet prašo, maldauja, trokšta. Jis tau sakys: "Sūnau, dukte, duok Man savo širdį."

Tam Kūdikėliui, visagaliui Dievui, atiduok savo širdį, širdį, kuri nekartą nuodėmės buvo suteršta, bet dabar, per atgailą ir sąžarą

vėl padaryta, baltėsnė už sniegą. Tavo širdis tai Kalėdų dovana Kūdikėliui Jėzui.

Matyk Jį danguje, apsupant angelų ir šventųjų laikančių Savo dieviškose rankose tavo širdį. Atsisukęs į savo Motiną Mariją, mūsų tarpininkę, malonių dalintoją, sako: "Motina, pažiūrėk į šią širdį. Tie žmonės Man taip myli, kad atiduoda Man savo širdis. Jiems Aš duosiu dar daugiau. Duok, o Motina, jiems visokių malonių. Prasielk jų vargus ir bėdas. Paguosk juos nuliūdime. Pagundose sustiprink juos. Labiausia šiandieną duok jiems tą ramybę, kurios Aš atėjau duoti; tą ramybę, kurios pasaulis, nė žemiški daiktai, duoti negali. Pripildyk jų sielas ramybe ir džiaugsmu, kad šitos Kalėdos būtų jiems linksmios."

Kokios linksmios tau bus Kalėdos, jei Kūdikėliui Jėzui nepagailėsi duoti dovaną — savo širdį.

"Brangus Kūdikėli, aš kitiems pirkau dovanas, siunčiau sveikinimus, Tau, aš nieko nenupirkau. Bet geras Kūdikėli, štai, aš Tau atiduodu savo širdį. Imk ją. Tai mano Kalėdų dovana."

BEBRAS

Bebras yra labai nepaprastas žvėriukas. Jis priklauso graužikų šeimai, kaip žiurkė arba voverė, bet didumu prilygsta vidutiniam šuniui. Panašiai kaip žiurkė, bebras turi iš priesakio dvi poras didelių lenktų dantų, kuriais graužia medžių žievę. Tai jo mėgiama maistas. Bebrai gyvena arti vandens arba vandeny ir gerai plaukioja, nes jų pirštai sukabinti pilve, kaip pas antį arba žašį. Be to, jis naudojasi, kaip vairu, savo plačia uodega.

Seniau bebrų daug būta visoje Europoje, ypač Lietuvoje. Jų gražūs kailiukai buvo plačiai vartojami kepurėms ir kailiniams. Bebrų apgyventos vietos buvo stropiai saugojamos ir pats jų skaičius buvo tiksliai žinomas. Neežiūrint to, ilgai niui bebrus imta daugiau medžioti, nes jų kailiukai kas kart brango. Pagaliau, šie žvėriukai vėrto didžiausia retenybė, ir dabar jų Lietuvoje jau nebėra. Be ne paskutinis bebras pas mus buvo nušautas 1921 metais Padubysy. Jo iškamsą galima dabar matyti mūsų Gamtos Muziejuje, Kaune. Kituose kraštuose bebrų irgi mažai teliko. Šiek tiek daugiau jų yra Kanadoje, Vokietijoje ir Norvegijoje.

Kadangi pastaraisiais laikais laukinių žvėrių kailiukai vis brangsta, o jų pačių sumedžiojama vis mažiau. Daugely kraštų susirūpinta užveisti iš naujo brangesnių žvėrių. Padaryti bandymai ir su bebrais. Pasirodė, kad užveisti bebrų visai nesunku, o dar lengviau juos išmaitinti.

Bebrams reikia upelio arba ežerėlio, geriausia su neužsalančiu vandeniu ir karštyvais arba epužynais apaugusiais krantais. Iš pradžių tokios vietos turi būti aptvertos, kad bebrai neprastų ir pasistatytų namelius. Po to tvora gali būti nuimta.

Mūsų kaimynai latviai rodo mums gerą pavyzdį. Prieš porą metų jie pasigabeno iš Norvegijos keturis bebrus ir paleido juos į tinkamą vietą. Dabar kartu su jaunikliais jau ten yra 10 bebrų.

Lietuvos kailinių gyvulių auginimo bendrovė, kol kas auginama tik juodsidabrinės Kanados lapės ir šėkus. Ateity manoma pasigabenti ir bebrų.

Prof. T. Ivanauskas
"M. R."

SVEIKINAME su šventų Kalėdų šventėmis ir linkime, kad visi sveiki sulauktumėte

SAUSIO 26, 1930

TĄ DIENĄ ĮVYKS

"DAR BININKO"
METINIS
KONCERTAS

Municipal Svetainėje

East Broadway, South Boston

Pradžią 7 val. vakare.

PROGRAMOJE DALYVAUS ĮZYMUS ARTISTAI IR ARTISTĖS DAINININKAI IR DAINININKES IŠ KELIŲ NAUJOS ANGLIJOS KOLONIJŲ. PLAČIAU PARAŠYSIME KITUOSE "DAR BININKO" NUMERIJOSE.

JUOZAS ŽEMAITIS

Šv. Kazimiero parapijos, Worcester, Mass. vargonininkas. Jis yra baigęs Holy Cross kolegiją. Gabus muzikas ir geras dainininkas. "Dar bininko" koncerte dainuos solo ir pasidėsio sudaryti kvartetą.